

Είναι Επαναστατική η Εργατική Τάξη;

Zaher Baher

Αυτή, λοιπόν, δεν είναι μία εύκολη ερώτηση για να απαντηθεί σε ένα μικρό άρθρο όπως αυτό. Πριν πάμε παρακάτω, χρειαζόμαστε τον πραγματικό ορισμό της “εργατικής τάξης”. Ομολογώ ξανά ότι ούτε αυτό είναι εύκολο.

Υπάρχουν διάφορες έννοιες ή ορισμοί για την “εργατική τάξη”. Σύμφωνα με το αγγλικό λέξικο του Cambridge είναι “μία κοινωνική ομάδα που αποτελείται από άτομα που κερδίζουν λίγα χρήματα, συχνά πληρώνονται μόνο για τις ώρες ή τις μέρες που δουλεύουν και συνήθως κάνουν σωματική εργασία. Η εργατική τάξη (ή αλλιώς και προλεταριάτο) είναι όλοι όσοι προσλαμβάνονται με μισθούς, κυρίως σε χειρωνακτικά επαγγέλματα και σε εξειδικευμένες, βιομηχανικές εργασίες. Τα επαγγέλματα της εργατικής τάξης περιλαμβάνουν εργάτες, κάποιους υπάλληλους γραφείου και τους περισσότερους ανθρώπους με θέσεις εργασίας στον τομέα παροχής υπηρεσιών”.

Ο πιο γενικός ορισμός, που χρησιμοποιείται από μαρξιστές και σοσιαλιστές, είναι ότι η εργατική τάξη περιλαμβάνει όλους αυτούς που δεν έχουν τίποτα να πουλήσουν παρά μόνο την εργατική τους δύναμη και δεξιότητα. Με αυτή την έννοια, περιλαμβάνει και τους εργάτες και τους υπαλλήλους γραφείου, χειρωνακτες και πνευματικά εργαζόμενους όλων των ειδών, εξαιρώντας μόνο άτομα των οποίων το εισόδημα προέρχεται από την ιδιοκτησία επιχείρησης και την εργασία άλλων.

Είναι πολύ προφανές ότι ο κόσμος στον οποίο ζούσε ο Μαρξ έχει αλλάξει δραματικά, όπως έχει αλλάξει και η ίδια η εργατική τάξη. Αυτό που δεν έχει αλλάξει είναι το γεγονός ότι υπάρχουν ακόμη τρεις τάξεις – η εργατική τάξη, η μεσαία τάξη και η ανώτερη τάξη. Όσο η πλειοψηφία των μαρξιστών, των σοσιαλιστών

και μερικών αναρχικών πιστεύουν ότι η εργατική τάξη είναι η μόνη δυναμική που μπορεί να μας οδηγήσει στη σοσιαλιστική κοινωνία, ο ορισμός της «εργατικής τάξης» εξακολουθεί να είναι σημαντικός. Οι διαφορετικοί ορισμοί της «εργατικής τάξης» μπορούν να μας δώσουν διαφορετικά τελικά αποτελέσματα ή διαφορετικά είδη κοινωνίας στο μέλλον.

Πολλοί από εμάς πιστεύουν ότι η πλειοψηφία της κοινωνίας ανήκει στην εργατική τάξη. Αυτή περιλαμβάνει όλων των ειδών του εργάτες, συνταξιούχους, ανέργους, αυτο-απασχολούμενους φοιτητές ακόμη και όσους κερδίζουν πολλά λεφτά και οι οποίοι μερικές φορές αποκαλούνται μεσαία τάξη.

Αν ορίσουμε την εργατική τάξη με αυτούς τους όρους, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι δεν αποτελεί μία ενιαία τάξη, οι σκοποί της είναι διαφορετικοί και η ενότητα μεταξύ των μελών της είναι πιθανόν αδύνατη. Ίσως αυτός είναι και ο λόγος της ελλειπής υποστήριξης ή αλληλεγγύης μεταξύ των μελών της, που οδηγεί στην ήττα τους όταν προάγουν ξεχωριστά αιτήματα.

Ακόμη κι αν συμφωνήσουμε πως οι παραδοσιακοί εργάτες συν οι απασχολούμενοι σε αγρούς, καταστήματα, γραφεία, βιομηχανίες εστίασης, κ.α. αποτελούν την εργατική τάξη, συνεχίζουμε να αντιμετωπίζουμε ένα άλλο πρόβλημα. Όσο αυτοί δεν γίνονται πλειοψηφία στην κοινωνία, δεν μπορεί να επιτευχθεί η αταξική κοινωνία που επιθυμούμε. Επιπλέον, λόγω των διαφορετικών συνθηκών εργασίας και των διαφορετικών συνδικαλιστικών οργανώσεων που αυτοί ανήκουν, η αλληλεγγύη και η ενότητα ανάμεσά τους καθίσταται πολύ δύσκολη.

Πριν να προχωρήσουμε παρακάτω, θα πρέπει να αναρωτηθούμε τι είναι μία επανάσταση; Είναι κάποια θεμελιώδης μεταρρύθμιση; Είναι ο ταξικός αγώνας που αναμένεται να μας οδηγήσει στη δικτατορία του προλεταριάτου; Ίσως μία βίαιη ανατροπή της κυβέρνησης ή της κοινωνικής τάξης υπέρ ενός νέου συστήματος; Ή είναι απλά ένας κοινωνικός μετασχηματισμός που έχει ως αποτέλεσμα μία μη-ιεραρχική και αταξική κοινωνία μέσω ενός

αγώνα της συντριπτικής πλειοψηφίας μας, ανεξαρτήτως του διαφορετικού κοινωνικού μας υπόβαθρου;

Κατά την άποψή μου, επανάσταση είναι η **κοινωνική επανάσταση** και αποτελεί μία μακρά διαδικασία που μας οδηγεί σε αυτό το μέλλον. Πιθανώς να μοιραζόμαστε κοινους σκοπούς με τους μαρξιστές και τους κομμουνιστές αλλά οι τρόποι και τα μέσα για να τους πετύχουμε είναι πολύ διαφορετικοί.

Όποιος κι αν είναι ο ορισμός της εργατικής τάξης, όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι στον αισθητό κόσμο η εργατική τάξη δεν είναι επαναστατική τάξη. Κι αν το νόημα της επανάστασης είναι να αλλάξει την υπάρχουσα κοινωνία σε μία αταξική και μη-ιεραρχική, τότε κατά τη γνώμη μου, δεν ήταν ποτέ επαναστατική. Η επανάσταση δεν είναι υπόθεση της εργατικής τάξης, ούτε ήταν ποτέ.

Ένα σημαντικό ερώτημα τίθεται εδώ. Αν η εργατική τάξη είναι μία επαναστατική τάξη, γιατί οι μαρξιστές θέλουν να φτιάξουν ένα πολιτικό κόμμα-πρωτοπορία για να την οργανώσουν και να της μεταφέρουν την ταξική συνείδηση;

Ο Μαρξ έκανε μία καίρια δήλωση λέγοντας: «Δεν είναι η συνείδηση των ανθρώπων που καθορίζει το Είναι τους, αλλά αντιθέτως, το κοινωνικό τους Είναι που καθορίζει τη συνείδησή τους». Νομίζω πως ο Μαρξ εδώ αντιφάσκει με την ίδια του τη δήλωση, επιμένοντας πως η επανάσταση είναι έργο της εργατικής τάξης.

Η εργατική τάξη από τις απαρχές της μέχρι σήμερα έδωσε οικονομικούς και όχι πολιτικούς αγώνες και δεν έχει πάρει την εξουσία. Ως εκ τούτου, οι εργάτες περιορίζουν τους αγώνες τους δουλεύοντας με τα συνδικάτα και βασίζονται σε πολιτικά κόμματα. Εργάζονται και αγωνίζονται σύμφωνα με την παραπάνω δήλωση του Μαρξ και έτσι η συνείδησή τους δεν μπορεί να απελευθερωθεί από αυτό για να δημιουργήσει μία αταξική κοινωνία και να αντικρούσει τη δικτατορία του προλεταριάτου. Δεν είναι ούτε ενάντια στο κράτος, ούτε θέλουν

τη δικτατορία του προλεταριάτου. Ο Μαρξ δεν ήταν δίκαιος με το να τους επιβάλλει έναν τόσο βαρύ ρόλο πάνω στις πλάτες τους.

Προσωπικά, από τη δήλωση του Μάρξ συμπεραίνω κάτι αρκετά σαφές. Οι εργάτες δεν θα έπρεπε να θεωρούνται πιο επαναστάτες από τους συνταξιούχους, τους φοιτητές, τους ανέργους, τα άτομα με αναπηρία και άλλους. Όσοι εργάζονται μπορεί να είναι πολύ καλύτερα οικονομικά από ό,τι οι ομάδες που προανέφερα. Σίγουρα αυτός είναι ο λόγος που συνήθως βλέπουμε τις παραπάνω ομάδες να είναι πιο δραστήριες. Είναι αυτές που συμμετέχουν στις διαδηλώσεις και στις διαμαρτυρίες και ασχολούνται με τα πολιτικά ζητήματα της κοινότητας. Είναι αυτές που υποστηρίζουν τους εργάτες που βρίσκονται σε διαμάχη με τη διεύθυνσή τους ενώ οι ίδιοι τους οι συνάδελφοι από άλλους τομείς του ίδιου γραφείου ή της ίδιας εταιρίας συνεχίζουν να υπακούν σε ό,τι τους λένε οι από πάνω.

Είναι αλήθεια ότι η εργατική τάξη έχει τη δύναμη και την ικανότητα να ρίξει μία κυβέρνηση σε σύντομο χρονικό διάστημα αν κάνει συγκεκριμένες δράσεις συλλογικά. Μπορεί να κάνει το σύστημα να μην λειτουργεί, αλλά αυτό δεν είναι ο στόχος της ή το έργο της. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μία συντηρητική κυβέρνηση μπορεί να αμφισβητήσει τα συνδικάτα και να τα οδηγήσει στο δικαστήριο αν αυτά έχουν πολιτικά αιτήματα αντί για οικονομικά.

Η παγκόσμια ιστορία του εργατικού κινήματος δείχνει ότι αυτοί που ήθελαν να αλλάξουν την κοινωνία δεν ήταν η εργατική τάξη συνολικά. Στην πραγματικότητα, ήταν οι σοσιαλιστές και οι αναρχικοί εργάτες από την εργατική τάξη που αποτελούσαν τα πιο δυναμικά στοιχεία στα περισσότερα κινήματα και στην κοινωνία.

Μπορούμε να το δούμε αυτό στη Ρωσία του 1905 ή τον Φεβρουάριο του 1917 και στην Ισπανική επανάσταση το 1936-1937 καθώς ήταν αναρχικές/σοσιαλιστικές επαναστάσεις. Ήταν οι σοσιαλιστές και οι αναρχικοί εργάτες που είχαν τον σημαντικότερο ρόλο και που αποτέλεσαν τις κινητήριες δυνάμεις πίσω από τους υπόλοιπους εργάτες ώστε να υπερβούν τα οικονομικά τους αιτήματα.

Η αρχική ιδέα πίσω από το προλεταριάτο ως επαναστατική τάξη και δημιουργού της σοσιαλιστικής κοινωνίας είναι ο Μαρξ. Η πραγματικότητα έχει αποδείξει ότι η οικονομική και πολιτική του θεωρία εξυπηρέτησε περισσότερο τον καπιταλισμό παρά τον σοσιαλισμό. Το *Κεφάλαιο* δεν υπήρξε τόσο σημαντικό για την εργατική τάξη όσο για αυτούς που υπηρετούν το καπιταλιστικό σύστημα. Στο άρθρο μου στον παρακάτω σύνδεσμο έχω θίξει αυτό το ζήτημα:

<https://zaherbaher.com/2016/10/06/leftists-and-communists-have-damaged-the-socialist-movement-as-much-as-the-right-wing-did/>

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο κόσμος άλλαξε και τα κινήματα της εργατικής τάξης συνεχώς αποδυναμώνονταν. Για μία μακρά περίοδο, η εργατική τάξη κατάφερε πολύ λίγα ανά τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, δεν κατάφερε καν να διατηρήσει και να προστατέψει τις μικρές νίκες που είχε πετύχει.

Υπό το υπάρχον σύστημα η εργατική τάξη έχει γίνει ακριβώς αυτό που ο Μάρεϋ Μπούκτσιν περιέγραφε: «Από μία απίστευτη ειρωνεία της ιστορίας, ο Μαρξ απέτυχε στη διαλεκτική με τον καπιταλισμό. Το προλεταριάτο, αντί να εξελιχθεί σε μία επαναστατική τάξη εντός της μήτρας του καπιταλισμού, φαίνεται να αποτελεί ένα όργανο εντός του σώματος της αστικής κοινωνίας...» (The Murray Bookchin Reader, Edited by Janet Biehl, pp131-132).

Πράγματι, η εργατική τάξη κατάφερε να κάνει το σύστημα πιο ισχυρό διατηρώντας και προστατεύοντάς το. Οι εργάτες υπηρετούν αυτό το σύστημα όπως όλοι οι άλλοι τομείς της κοινωνίας, όπως η αστυνομία, ο στρατός και οι μυστικές υπηρεσίες.

Είναι η εργατική τάξη που δημιουργεί τον πλούτο, το κέρδος, το κεφάλαιο και συντηρεί τον πόλεμο όπου αυτός ξεσπά. Ο πόλεμος σκοτώνει πολλούς αθώους καταστρέφοντας τα περιβάλλοντά τους. Οι εργάτες εξακολουθούν να παράγουν περισσότερα κέρδη και πλούτο και να ματαιώνουν κινήματα άλλων ανθρώπων συμπεριλαμβανομένων και άλλων εργατών σε άλλα μέρη του κόσμου.

Επιπλέον, τα στοιχεία δείχνουν πως οι εργάτες ενδιαφέρονται μόνο για τη ζωή τη δική τους και της οικογένειάς τους ακόμη κι αν το κόστος για αυτό είναι να σκοτωθούν άνθρωποι (σύντροφοί τους) σε άλλες χώρες.

Πρέπει να το καταλάβουμε αυτό και να δούμε τα στοιχεία αντί να πιστεύουμε σε κείμενα που γράφτηκαν πριν από 150 χρόνια. Χρειάζεται οι ζωντανοί να αναλύσουμε τις τρέχουσες συνθήκες, όχι οι νεκροί. Πρέπει να θυμόμαστε ότι ο αναρχισμός δεν είναι μία αποκρυσταλλωμένη ιδεολογία, είναι μία ιδέα, ένας τρόπος ζωής, μία πρακτική μέθοδος ανάλυσης των συμβάντων και των καταστάσεων μέσα από τα γεγονότα και την πραγματικότητα, πέρα από τα κείμενα.

Το να θεωρούμε την προλεταριακή “εργατική τάξη” ως τη μόνη που μπορεί να μας οδηγήσει προς τον σοσιαλισμό σημαίνει τον περιορισμό της επανάστασης σε βιομηχανοποιημένες μόνο χώρες και πουθενά αλλού. Σημαίνει την παράβλεψη του γεγονότος ότι οπουδήποτε υπάρχει έλλειμμα κοινωνικής δικαιοσύνης, ισότητας ή ελευθερίας εκεί υπάρχει ένα ώριμο περιβάλλον για επανάσταση και δημιουργία μίας σοσιαλιστικής/αναρχικής κοινωνίας. Σημαίνει το να αρνούμαστε στις προ-καπιταλιστικές κοινωνίες ότι έχουν την ευκαιρία μίας σοσιαλιστικής επανάστασης αφού η προλεταριακή τάξη και η προηγμένη τεχνολογία απουσιάζουν. Σημαίνει πως δεν εξετάζουμε σοβαρά το ζήτημα της ιεραρχίας, η οποία διαμόρφωσε την ανάπτυξη των τάξεων και την ταξική κοινωνία. Σημαίνει πως δεν εξετάζουμε τα οικολογικά ζητήματα ως τα κεντρικά ζητήματα στην επαναστατική διαδικασία.

Η επανάσταση πρέπει να είναι μία κοινωνική επανάσταση. Είναι επανάσταση ολόκληρης της κοινότητας, όχι επανάσταση μόνο της εργατικής τάξης. Χρειάζεται να είναι μία επανάσταση που περιλαμβάνει σχεδόν όλους μέσα σε μία κοινότητα ανεξάρτητα από τα διαφορετικά τους υπόβαθρα και που τους εμπλέκει με διαφορετικούς τρόπους. Προϋποθέτει την αυτοοργάνωση σε ριζοσπαστικές, ανεξάρτητες, και μη-ιεραρχικές τοπικές ομάδες, οι οποίες συντονίζουν τους αγώνες τους, τις δράσεις τους και θεσμίζουν μία συνομοσποδία ώστε να αντεπιτεθούν στο σύστημα ως

μία ολότητα.

Ο **Zaher Baher** είναι συγγραφέας κουρδικής καταγωγής ο οποίος ζει στην Αγγλία. Είναι μέλος του Αναρχικού Φόρουμ του Κουρδιστάν και συγγραφέας του βιβλίου *The Experiment of West Kurdistan: Feminism, Anti-Sectarianism and Collectivism in the Syrian Revolution*, AK Press, 2016.

Zaherbaher.com

Μετάφραση: Σοφία Παπαγιαννάκη

Για το Σύντομο Καλοκαίρι της Αναρχίας του Εντσενσμπέργκερ

Νίκος Κατσιαούνης

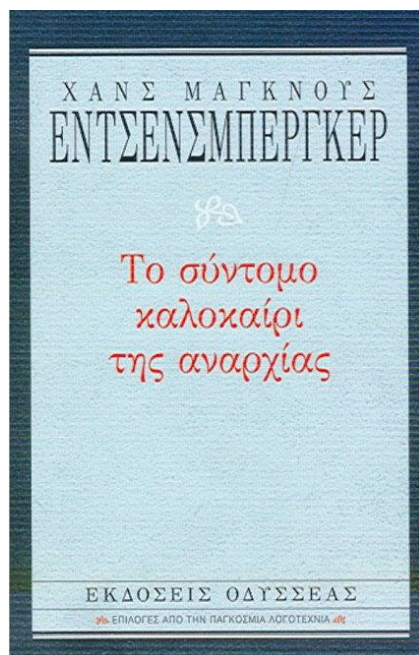
Ανάμεσα στην ιστορική και τη λογοτεχνική αφήγηση...

Δεν θα ήταν υπερβολή να ισχυριστεί κανείς ότι τα επιστημονικά πορίσματα της ιστορικής έρευνας σε πολλές περιπτώσεις απέχουν μίλια μακριά από τις συλλογικές θεάσεις της Ιστορίας. Οι πολυδαίδαλες ερμηνείες, οι μέθοδοι και τα θεωρητικά σχήματα των ιστορικών αδυνατούν να επικοινωνήσουν με τον τρόπο που τα άτομα και οι κοινωνίες φαντάζονται τον εαυτό τους, το παρελθόν τους και, κατ' επέκταση, το μέλλον τους. Συνήθως για τους λαούς η Ιστορία είναι και παραμένει ένα σύνολο ιστοριών τις οποίες αξίζει κάποιος να διηγείται και να ξαναδιηγείται. Κι αυτή η μετάδοση δεν φοβάται ούτε τους μύθους ούτε τις ανατιμήσεις ούτε και τα λάθη του παρελθόντος, αλλά αντίθετα μπορεί να τα εγκολπώσει με δημιουργικό τρόπο μέσα στη συλλογική μνήμη. Αν η Ιστορία είναι μια επινόηση στην οποία η

πραγματικότητα προσκομίζει τα υλικά της, τότε αυτά μπορούν να πάρουν το χρώμα και το σχήμα που ο καθένας θέλει να δώσει ώστε να δημιουργήσει το οικοδόμημά του – πραγματικό ή φανταστικό, δεν έχει επί του προκειμένου σημασία.

Κάπως έτσι νοείται το συναρπαστικό βιβλίο ***Το σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας*** του Χανς Μάγκνους Εντσενσμπέργκερ. Όπως είναι γνωστό, περιγράφει με έναν πρωτότυπο τρόπο την ιστορία του Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι, μέσα από τις διαδοχικές αφηγήσεις και εξιστορήσεις ανθρώπων που είτε ήταν στον στενό του κύκλο είτε βίωναν από κοινού τα γεγονότα των συναρπαστικών χρόνων πριν και μετά τον Ισπανικό εμφύλιο του 1936. Και μέσα από τις διηγήσεις για τον Ισπανό επαναστάτη περνά μπροστά μας, με έναν αφηγηματικό τρόπο που θυμίζει ταινία, οι προσπάθειες και οι αγώνες των αναρχικών για την έφοδο στον ουρανό, για την πραγμάτωση της κοινωνικής επανάστασης.

Η ιστορία των αναρχικών στην Ισπανία ξεκινά όταν τον Οκτώβρη του 1868 ο Τζουζέπε Φανέλι, θαυμαστής του Μπακούνιν και ανήκων στην αντιαυταρχική πτέρυγα της Πρώτης Διεθνούς, χωρίς να γνωρίζει ισπανικά, φτάνει στη Μαδρίτη για να διαδώσει το μήνυμα του αναρχισμού. Έκτοτε και στην πορεία του χρόνου, οι αναρχικοί στην Ισπανία θα διατηρήσουν μια ηγεμονική θέση στο εργατικό κίνημα, αποτελώντας παράλληλα και το πιο επαναστατικό του τμήμα.

Το βιβλίο του Εντσενσμπέργκερ αποτελεί, από τη μία, μια διαδρομή στην ιστορία του αναρχικού κινήματος μέσα από το ψηφιδωτό των αφηγήσεων των ίδιων των πρωταγωνιστών και, από την άλλη, επιχειρεί το χτίσιμο ενός πορτρέτου του Ντουρούτι επιμένοντας τόσο στην αγωνιστική του δράση όσο και σε ψυχογραφικές αποτυπώσεις. Εξάλλου την περίοδο που γράφτηκε το βιβλίο, στις αρχές της δεκαετίας του 70, η σκιά της φρανκικής δικτατορίας είχε επιβάλει ένα ιδιόμορφο μισοσκοτάδο στην ιστορία του ισπανικού αναρχισμού.

Ο Εντσενσμπέργκερ δεν προτίθεται να κάνει μια αγιογραφία του Ντουρούτι. Αντίθετα, προσπαθεί να φωτίσει έναν αντι-ήρωα του οποίου η φήμη κολλά στο θάρρος του, στην εντιμότητά του και στην αλληλεγγύη του και ο οποίος δοκιμάζεται σε άνισες καταστάσεις. Διότι ο Ντουρούτι, όπως συμβαίνει με ένα πλήθος λαϊκών αγωνιστών, δεν μπορεί να τυποποιηθεί, να κανονικοποιηθεί, και γι' αυτό τον λόγο οι μάζες αναγνώριζαν τον εαυτό τους σε αυτόν – το ίδιο συμβαίνει με τον «δικό μας» Άρη Βελουχιώτη.

Η επανάσταση των Ισπανών του 1936 αποτελεί μια ιστορική θραύση μέσα στο παγκόσμιο γίγνεσθαι, από εκείνες που κάνουν την ανθρωπότητα να αντιληφθεί τις δυνατότητες της δύναμής της για να δημιουργήσει έναν πιο ελεύθερο κόσμο. Τα «ηρωικά χρόνια»

στην Ισπανία, όπως τα αποκαλεί ο Μάρει Μπούκτσιν, χαρακτηρίστηκαν από τους ελευθεριακούς πειραματισμούς σε οργανωτικές δομές, σε πολιτικές μεθόδους λήψης των αποφάσεων, στη συγκρότηση μιας αξιακής κλίμακας διαφορετικής από την κυρίαρχη, σε μια νέα εκπαιδευτική διαδικασία χωρίς καταναγκασμούς και σε μορφές πάλης και δράσης. Όπως είναι φυσικό, κάθε πειραματισμός έχει και τις αποτυχίες του, τα λάθη ή τις υπερβολές του.

Η επανάσταση για τους Ισπανούς αναρχικούς σήμαινε τη θεσμοποίηση της άμεσης δράσης: την ενασχόληση δηλαδή με την αυτοδιαχείριση ως κανονική μορφή πολιτικής.

Αν ο προλεταριακός σοσιαλισμός αποτέλεσε για πάνω από έναν αιώνα μια σημαντική επαναστατική δύναμη εξαιτίας όχι τόσο της άρτιας οργάνωσης του προλεταριάτου, αλλά περισσότερο λόγω της βίαιης διαδικασίας προλεταριοποίησης που επέβαλε ο πρώιμος καπιταλισμός στην πλειοψηφία του κοινωνικού συνόλου, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ήττα της ισπανικής επανάστασης κλείνει και έναν μεγάλο κύκλο που άνοιξε με τις μεγάλες εξεγέρσεις και επαναστάσεις της νεωτερικής εποχής, προτού ο προλεταριακός σοσιαλισμός εκπέσει σε μεταβλητή της ιδεολογίας του κρατικού καπιταλισμού.

Η νεωτερική έννοια της επανάστασης είναι αναπόσπαστα δεμένη με την ιδέα ότι η ιστορική πορεία κάνει ξαφνικά μια νέα αρχή. Σύμφωνα με τη Χάνα Άρεντ, είναι κρίσιμο για τις νεωτερικές επαναστάσεις ότι η ιδέα της ελευθερίας και μιας νέας αρχής πρέπει να συμπίπτουν. Μόνο όταν η Ιστορία απέκτησε τη γραμμική της εξήγηση έγινε εφικτό να νοηθούν οι επαναστάσεις ως μια ριζική τομή που δημιουργεί νέες συνθήκες και απελευθερώνει ένα κοινωνικό δυναμικό που δημιουργεί νέες πραγματικότητες.

Το ζήτημα της ελευθερίας αποτέλεσε το διακύβευμα των νεωτερικών επαναστάσεων και το κρίσιμο σημείο στο οποίο συντρίφτηκαν. Η διαδεδομένη άποψη σήμερα ότι η επανάσταση είτε κρατικοποιείται είτε στρέφεται εναντίον των ανθρώπων που την

έπραξαν δεν αποτελεί μια μεταφυσική της ιστορίας αλλά μια διαπιστωμένη ιστορική τραγωδία, με την οποία δυστυχώς θα πρέπει να έρθουμε αντιμέτωποι, τουλάχιστον όσοι επιδιώκουμε μια αλλαγή του κυρίαρχου παραδείγματος.

Αν και είναι κοινότυπο, θα λέγαμε ότι η διαδικασία της απελευθέρωσης δεν ταυτίζεται απαραίτητα με την επιθυμία της ελευθερίας, αν και αποτελεί προϋπόθεσή της. Η απελευθέρωση πάντα προβάλλει με μεγαλοπρέπεια ενώ η εδραίωση της ελευθερίας πάντα είναι αβέβαιη. Κάτι τέτοιο στην αφαιρετική του διάσταση συνέβη και με τους Ισπανούς αναρχικούς στην προσπάθειά τους να επιτύχουν αυτό που ο Χέγκελ ονόμασε συμφιλίωση του ουρανού και της γης, δηλαδή την επανάσταση.

Κλείνοντας, θα λέγαμε ότι ο Εντσενσμπέργκερ στο Σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας προσπαθεί να ξεπεράσει τα όρια της ιστοριογραφίας και να μας μεταφέρει στη δρώσα πραγματικότητα των Ισπανών επαναστατών, στις συνθήκες της καθημερινής και πραγματικής τους ζωής. Κι αυτά τα μονοπάτια ίσως μόνο η λογοτεχνία μπορεί να τα προσπελάσει, να μπει δηλαδή μέσα στις ζωές και τις ψυχές των ανθρώπων, να μυριστεί να κίνητρά τους και να προσπαθήσει να τους καταλάβει. Ο συγγραφέας κατάφερε να αποτυπώσει κάτι ιδιαίτερα σημαντικό που είναι και ο λόγος για τον οποίο άνθρωποι σαν τον Ντουρούτι κατάφεραν να επιβιώσουν στη συλλογική μνήμη και δεν είναι άλλο από τις μαρτυρίες των ίδιων των ανθρώπων, από την προφορική παράδοση που ανάμεσα στον μύθο και την αλήθεια δημιουργεί και αναπαριστά τη δρώσα ιστορία των λαών.

Αλήθεια τι θα γνωρίζαμε για τον Ντουρούτι, σε μια περίοδο όπου η διατήρηση των αρχείων ήταν παντελώς άγνωστη, αν δεν υπήρχαν οι ρακοςυλλέκτες της Ιστορίας όπως ο Εντσενσμπέργκερ;

Για το τέλος, ας ακούσουμε τα λόγια του συγγραφέα που νομίζω ότι περικλείουν το σύνολο αυτού του εξαιρετικού βιβλίου:

«Το τέλος του ήρωα δρα σαν οίωνός αλλά και σαν υποχρέωση. Από αυτό το σημείο αρχίζει να αποκρυσταλλώνεται ο μύθος. Η κηδεία

του εξελίσσεται σε διαδήλωση. Δρόμοι παίρνουν το όνομά του, η εικόνα του εμφανίζεται σε τοίχους, σε πλακάτ, γίνεται φυλαχτό. Η νίκη της υπόθεσής του οδηγεί σε κανονικοποίηση που σημαίνει σχεδόν πάντα κατάχρηση και προδοσία. Έτσι ο Ντουρρούτι απέφυγε να γίνει επίσημα εθνικός ήρωας. Η ήττα της ισπανικής επανάστασης τον έσωσε από αυτή την τύχη. Έμεινε αυτό που πάντα ήταν. Ένας προλεταριακός ήρωας, ένας από τους καταπιεσμένους και κυνηγημένους. Ανήκει στην αντι-ιστορία, εκείνη που δεν υπάρχει στα βιβλία. Ο τάφος του βρίσκεται στην άκρη της Βαρκελώνης, στη σκιά ενός εργοστασίου. Στην άγραφη ταφόπλακα βρίσκεις πάντα μερικά λουλούδια. Κανένας μαρμαράς δεν χάραξε επάνω τ' όνομά του. Μόνο άμα κοιτάξεις καλά μπορείς να δεις αυτό που ένας άγνωστος έχει χαράξει με σουγιά και παιδικά γράμματα: τη λέξη Ντουρούτι».

Δύο κείμενα του Τόμας Ιμπάνιεθ για το ζήτημα της Καταλονίας

Tomás Ibañez

Αδικαιολόγητες Αμηχανίες

Όταν συμβαίνουν στην Καταλονία αλλαγές τόσο δραστικές, όπως αυτές που έχουν γίνει από την εποχή των μαζικών διαδηλώσεων της 15ης Μαΐου του 2011, δεν μπορεί κανείς να μη νιώθει κάποια αμηχανία.

Τι θα μπορούσε να έχει συμβεί ώστε κάποια από τα μαχητικότερα τμήματα της καταλανικής κοινωνίας να περάσουν από την «περικύκλωση του κοινοβουλίου» το καλοκαίρι του 2011 στην υπεράσπιση των «καταλανικών θεσμών» τον Σεπτέμβριο του 2017;

Τι θα μπορούσε να έχει συμβεί στα παραπάνω τμήματα ώστε να περάσουν από την αντιμετώπιση της καταλανικής αστυνομίας και των πράξεων ενοχοποίησης που η ίδια επέβαλλε (όπως αυτές απέναντι στους Esther Quintana ή Andrés Benítez) στο να χειροκροτούν τώρα την παρουσία της στους δρόμους και να ανησυχούν μήπως και δεν υφίσταται πλήρη «αστυνομική αυτονομία»;

Τι θα μπορούσε να έχει συμβεί στα παραπάνω τμήματα ώστε να περάσουν από την καταγγελία της καταλανικής κυβέρνησης για τις αντικοινωνικές της πολιτικές στο να ψηφίσουν πρόσφατα τον προϋπολογισμό της;

Αλλά, επίσης, τι έχει συμβεί ώστε συγκεκριμένα τμήματα του αναρχοσυνδικαλισμού να έχουν περάσει από τις διαβεβαιώσεις ότι «οι ελευθερίες ποτέ δεν θα κατακτηθούν ψηφίζοντας» στην υπεράσπιση αυτής της δυνατότητας ψήφου για τους πολίτες;

Ο κατάλογος των ερωτήσεων θα μπορούσε να διευρυνθεί αρκετά. Επίσης, θα μπορούσαν να δοθούν πολλές απαντήσεις στις λιγοστές ερωτήσεις που τέθηκαν παραπάνω.

Πράγματι, μπορεί κανείς να καταφύγει σε παράγοντες όπως η εξάντληση του κύκλου της Μεταπολίτευσης (από το '78 και μετά), η οικονομική κρίση μαζί με τις αντίστοιχες περικοπές και την επισφάλεια, η μακρόχρονη τοποθέτηση της Δεξιάς στην ισπανική κυβέρνηση μαζί με τις αυταρχικές πολιτικές και τον περιορισμό των ελευθεριών, η σκανδαλώδης διαφθορά του πλειοψηφικού κόμματος κ.λπ.

Ωστόσο, νομίζω ότι θα ήταν αφελές να αποκλείσει κανείς από αυτές τις απαντήσεις την τεράστια έκρηξη των εθνικιστικών συναισθημάτων. Μια έκρηξη στην οποία αναμφίβολα συνέβαλε η ενίσχυση των παραγόντων που μόλις ανέφερα, αλλά που έχει επίσης ενισχυθεί από τις δομές της κυβέρνησης της Καταλονίας, κυρίως μέσω του ελέγχου της στα καταλανικά δημόσια ΜΜΕ.

Τόσα χρόνια επίμονης αναμόχλευσης των εθνικιστικών αντανakλαστικών δεν θα μπορούσαν να μην έχουν σημαντικές

επιπτώσεις στις υποκειμενικότητες.

Η κατεύθυνση της διεύρυνσης της βάσης του κινήματος της ανεξαρτησίας εκ μέρους του καταλανικού εθνικισμού είχε και συνεχίζει να έχει εξαιρετική επιτελική επιτυχία. Ήταν τεράστια η ισχύς του αφηγήματος που βασίστηκε στο «δικαίωμα του αποφασίζει» στην κάλη και στην απαίτηση της ελευθερίας του εκλέγειν. Επιπλέον, κατάφερε να αποκρύψει το γεγονός ότι όλα αυτά ήταν μέρος της καμπάνιας της κυβέρνησης για να προωθήσει αυτό το αφήγημα.

Σήμερα η *estelada* (σημαία του καταλανικού εθνικισμού) είναι χωρίς αμφιβολία το συναισθηματικά φορτισμένο σύμβολο κάτω από το οποίο κινητοποιούνται οι μάζες. Και είναι ακριβώς αυτή η πτυχή που δεν πρέπει να υποτιμούν αυτοί που, χωρίς να είναι εθνικιστές, βλέπουν στις κινητοποιήσεις υπέρ του δημοψηφίσματος μια ευκαιρία την οποία οι ελευθεριακοί δεν θα έπρεπε να χάσουν, ώστε να ανοίξουν χώρους δυνατοτήτων –αν όχι επαναστατικών, τουλάχιστον φορέων ισχυρής κοινωνικής αναταραχής– και να ριχτούν στη μάχη που φέρνει αντιμέτωπες τις κυβερνήσεις της Ισπανίας και της Καταλονίας.

Δεν πρέπει να την υποτιμούν. Διότι όταν ένα κίνημα πάλης είναι σε μεγάλο βαθμό εθνικιστικό, και έτσι είναι στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι πιθανότητες μιας απελευθερωτικής αλλαγής είναι απολύτως μηδενικές.

Θα ήθελα να μοιραστώ την αισιοδοξία των συναδέλφων που επιδιώκουν να δημιουργήσουν ρωγμές στην τρέχουσα πραγματικότητα, ώστε να ανοίξουν απελευθερωτικούς δρόμους. Όμως, δεν μπορώ να κλείσω τα μάτια μου στο προφανές: Οι λαϊκές εξεγέρσεις και τα κινήματα των κοινωνικών δικαιωμάτων ποτέ δεν είναι διαταξικά, πάντα βρίσκουν τις κυρίαρχες τάξεις συγκεντρωμένες από τη μια πλευρά του οδοφράγματος.

Οι διαδικασίες του εθνικού αυτοπροσδιορισμού και το παρόν κίνημα είναι ακριβώς αυτό, πάντα προτάσσουν ένα ισχυρό διαταξικό περιεχόμενο.

Αυτές οι διαδικασίες πάντα συναδελφώνουν τους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλευόμενους με σκοπό την επίτευξη ενός στόχου που ποτέ δεν πρόκειται να είναι το ξεπέραςμα των κοινωνικών ανισοτήτων. Το αποτέλεσμα, το οποίο επιβεβαιώνεται από την Ιστορία, είναι ότι οι διαδικασίες της αυτοδιάθεσης των εθνών πάντα καταλήγουν στην αναπαραγωγή της ταξικής κοινωνίας και στην υποταγή των λαϊκών στρωμάτων, αφού προηγουμένως χρησιμεύσουν ως το κρέας για τα κανόνια σε αυτές τις αναμετρήσεις.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να παλεύουμε ενάντια στους κυρίαρχους εθνικισμούς και ότι δεν πρέπει να προσπαθούμε να τους καταστρέψουμε. Πρέπει όμως να το κάνουμε καταγγέλλοντας συνέχεια τους ανερχόμενους εθνικισμούς αντί να συντασσόμαστε μαζί τους με το πρόσχημα ότι η κοινή πάλη προσφέρει δυνατότητες για ξεπέραςμα των σχεδίων τους ή για να στριμώξει αυτούς οι οποίοι το μόνο που επιδιώκουν είναι η δημιουργία ενός νέου εθνικού κράτους που θα το ελέγχουν.

Ας μην αμφιβάλλει κανείς. Αυτοί οι συνταξιδιώτες θα είναι οι πρώτοι που θα μας καταστείλουν όταν δεν θα μας χρειάζονται πια. Γι' αυτό θα πρέπει να έχουμε τον νου μας ώστε να μην είμαστε εμείς που θα τους βγάλουμε τα κάστανα από τη φωτιά.

Τρίτη 26/09/2017

.....

Αμηχανίες Νο 2 (και μερικές βεβαιότητες) την παραμονή της 1ης Οκτώβρη

Παρήλθε ο χρόνος ώστε να δύναμαι να αναπτύξω τους παράγοντες που οδήγησαν στην παρούσα κατάσταση. Μεταξύ αυτών σίγουρα είναι η οργή ενός μεγάλου μέρους του πληθυσμού της Καταλονίας κατά της κυβέρνησης του Λαϊκού Κόμματος (PP), το οποίο προέβη σε μια σειρά από ξεκάθαρα επιθετικές ενέργειες, αλλά και η συνεχής και παρατεταμένη αναμόχλευση των εθνικιστικών αντανεκλαστικών μέσω του αυστηρού ελέγχου των καταλανικών ΜΜΕ

από την καταλανική κυβέρνηση, όπως και –ας μην το ξεχνάμε αυτό– η ισχυρή θέληση των πολιτικών και οικονομικών ελίτ της Καταλονίας να αποκτήσουν πρόσβαση σε ένα μεγαλύτερο μερίδιο εξουσίας, στη βάση του ενθουσιασμού τους για την προοπτική του να μετατραπούν σε Κράτος.

Αυτό που απαιτεί η τρέχουσα περίσταση, από μια ελευθεριακή σκοπιά, είναι μάλλον ένας προβληματισμός σχετικά με τις στρατηγικές και τις προσεγγίσεις στις οποίες έχει εισέλθει ένα τμήμα των αναρχικών και των ευρύτερων ελευθεριακών σχηματισμών στους οποίους αυτοί εντάσσονται. Και ομολογώ ότι αυτός ο προβληματισμός μου προκαλεί αυξημένη αμηχανία, αλλά και την ίδια στιγμή με οδηγεί στο να επαναφέρω κάποιες βεβαιότητες που παραμένουν στη μνήμη των ελευθεριακών αγώνων.

Η αμηχανία είναι αναπόφευκτη όταν βλέπουμε ότι σταδιακά μπορεί κανείς να μεταβεί από την προφανή συμπάθεια και τη συμμετοχή σε ένα (πολυ)δημοψήφισμα συνδεδεμένο με το σύνθημα «δικαίωμα στο αποφασίζει για τα πάντα» (το οποίο παρεμπιπτόντως είχε κατασταλεί από την καταλανική κυβέρνηση το 2014) μέχρι την υποστήριξη ενός (μονο)δημοψηφίσματος που προβλέπει το «δικαίωμα στο αποφασίζει» εφόσον αυτό εκφράζεται σε εθνικά πλαίσια.

Η αμηχανία είναι αναπόφευκτη όταν παρατηρεί κανείς πως μπορεί αδιόρατα να γίνει η διολίσθηση από το να καλεί κανείς σε κινητοποιήσεις (πράγμα θετικό) στο να καλεί κανείς για προσέλευση στις κάλπες υπέρ της συμμετοχής στο δημοψήφισμα. Ποια είναι η ουσία της ερώτησης και ποιος είναι ο σκοπός; Για να γίνει μια μεγάλη κινητοποίηση κατά της κυβέρνησης και των κατασταλτικών μηχανισμών της ή για να γεμίσουν οι κάλπες; Η δύναμη της κινητοποίησης θα καθοριστεί από τον αριθμό των ψηφοδελτίων στις κάλπες ή από τον πλήθος του κόσμου στους δρόμους και την αποφασιστικότητά του να παλέψει;

Είναι σαφές ότι το νεύρο της λαϊκής διαμαρτυρίας παίρνει σήμερα τη μορφή της υπεράσπισης της κάλπης (το «δικαίωμα στην ψήφο» σε αυτό το δημοψήφισμα και την πραγματική υλοποίηση

αυτού του δικαιώματος «ψηφίζοντας»). Όμως, από τη θέση των αναρχικών, είναι άραγε απαραίτητο να καλούν σε προσέλευση στις κάλπες ή ακόμη και να συμμετέχουν στις εκλογικές επιτροπές προς υπεράσπιση του δημοψηφίσματος, με στόχο να συνδεθούν με τη λαϊκή διαμαρτυρία και να προσπαθούν να τη ριζοσπαστικοποιήσουν; Δεν μπορεί κανείς, όμως, να αντιμετωπίσει την καταστολή μαζί με τον κόσμο χωρίς να νομιμοποιήσει το δημοψήφισμα που αντιπαραθέτει τις δύο κυβερνήσεις, καθεμιά εκ των οποίων έχει την υποστήριξη ενός μέρους των πολιτών; Πρέπει κανείς να φωνάζει «θα ψηφίσουμε» αντί για «θα αντισταθούμε» ή «θα νικήσουμε» για να συμμετέχει νομότυπα στην κινητοποίηση;

Η εναλλακτική λύση για όσους δεν θέλουν να υπερασπιστούν τις κάλπες δεν είναι να μην κάνουν τίποτα. Η εναλλακτική λύση δεν προκύπτει από τη σκοπιά του ψευτοδιλήμματος μεταξύ αυτών που θα πάρουν το μέρος των υποστηριχτών του δημοψηφίσματος ή αυτών που θα μείνουν στο περιθώριο της λαϊκής πάλης. Και, φυσικά, η πάλη ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος, ακόμα και αυτή τη στιγμή, είναι απολύτως συμβατή με την άρνηση της συμπόρευσης κάτω από εθνικές σημαίες, όπως αυτή έχει προκηρυχτεί από μια κυβέρνηση, τους βουλευτές της και την αστυνομία της.

«Η Νομιμότητα σκοτώνει», μας θυμίζει ο Santiago López Petit σε ένα ενδιαφέρον κείμενό του («Prendre partit en una situació estranya»). Φυσικά έτσι είναι, αλλά το ίδιο κάνει και η νομιμότητα στην οποία στηρίζεται και ο κύριος αρχιτέκτονας του δημοψηφίσματος, δηλαδή η καταλανική κυβέρνηση. Το να τιναχτεί στον αέρα η ισπανική νομιμότητα είναι κάτι εξαιρετικά πολύτιμο (αν αυτό συμβεί πραγματικά, πέρα από τις ρωγμές που έχουν ήδη γίνει). Ωστόσο, δεν έχει πια την ίδια αξία εάν αυτό γίνεται μέσω της συμμόρφωσης απέναντι σε μια άλλη συγκροτημένη νομιμότητα (όσο και να θέλει κανείς να την καταργήσει στην πορεία, αφού πρώτα την αποδέχτηκε). Δεν θα ήταν πιο συνεπές να μη συμβάλει στην ισχυροποίησή της άμεσα και να προσπαθήσει να τη σπάσει παραβιάζοντας την προτροπή της για προσέλευση στο «δημοψήφισμά της»;

Φυσικά, είναι αδύνατο να προβλεφθεί η έκβαση του διακυβεύματος της κυβέρνησης της Καταλονίας. Τι μπορεί να συμβεί την Κυριακή και τις επόμενες ημέρες; Ποιος μπορεί να ξέρει; Το προφανές είναι ότι η κυβέρνηση του λαϊκού κόμματος (PP) είναι ήδη πλέον σημαντικά αποδυναμωμένη τόσο στη διεθνή σκηνή, όπως και στην Καταλονία, όσο και σε κομμάτια της ισπανικής κοινής γνώμης στα οποία, ευτυχώς, δεν αρέσουν οι κατασταλτικές ενέργειες. Αυτό που φαίνεται επίσης πιθανό είναι ότι, ανεξάρτητα από την τεταμένη κατάσταση, το βράδυ της Κυριακής και στις 2 Οκτωβρίου και αφού κλειστούν στο κοινοβούλιο οι βουλευτές οπαδοί της ανεξαρτησίας και αφού γίνουν καταλήψεις χώρων στο πνεύμα της ουκρανικής πλατείας του Μεϊντάν (σε μια λιγότερο αιματηρή εκδοχή), θα δημιουργηθούν οι όροι για να ηρεμήσει η κατάσταση, «για να αποκατασταθεί η τάξη» και να γίνει δυνατή η έναρξη κάποιων διαπραγματεύσεων μεταξύ των δύο κυβερνήσεων από τη θέση ισχύος που θα έχει πετύχει η κάθε πλευρά.

Μπορεί να υπάρξει διαπραγμάτευση για την ικανοποίηση των αιτημάτων των συνδικάτων που συγκάλεσαν τη γενική απεργία στις 3 Οκτωβρίου; Δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις γι' αυτό, διότι το κεντρικό σενάριο δεν είναι ο εργατικός αγώνας ούτε η ταξική πάλη. Εκτός αν έχουμε νεκρούς και η γενική απεργία διαχυθεί. Η είσοδος των CGT και CNT (σ.σ. αναρχοσυνδικαλιστικές συνμοσπονδίες) σε αυτή τη μάχη θα εξυπηρετήσει μόνο το μετερίζι των οπαδών της ανεξαρτησίας και σε καμία περίπτωση αυτό των εργαζομένων.

Εύχομαι να κάνω λάθος. Όμως, δεν πιστεύω ότι κάνω λάθος στην πρόβλεψη ότι θα ενισχυθεί ο ισπανικός εθνικισμός, γεγονός που το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να δώσει φτερά στην άκρα δεξιά αλλά και να εξασφαλίσει μια εκλογική νίκη του Λαϊκού Κόμματος (PP), αν το κοινοβούλιο διαλυθεί σύντομα.

Δεν ξέρω αν η προοπτική της ενίσχυσης του καταλανικού εθνικισμού μπορεί να αποτελέσει μια παρηγοριά για όσους έχουν και την παραμικρή ελευθεριακή ευαισθησία. Αν αυτό αποτελεί μια επιτυχής πρόβλεψη, με όλον τον σεβασμό για τους συναδέλφους που έχουν άλλες αναλύσεις –ομοίως σεβαστές όπως και αυτή που

εκφράζεται εδώ—, θα ήταν πασιφανές το σφάλμα που διαπράττεται από συγκεκριμένα τμήματα του αναρχισμού και που βασίζεται σε μια ιδιαίτερα κοντόφθαλμη προοπτική.

Σάββατο 30/09/2017

**Από την εφημερίδα της CGT, “Κόκκινο και Μαύρο”*

[Catalunya] Perplejidades intempestivas por Tomás Ibañez

Τα Κόκκινα και τα Μαύρα Αστέρια μας

Νίκος Κατσιαούνης

Το παρόν κείμενο αποτελεί μέρος της εισήγησης στην παρουσίαση του βιβλίου των Μικαέλ Λέβι και Ολιβιέ Μπεζανσενό *Επαναστατικές συγγένειες. Τα κόκκινα και τα μαυρα αστέρια μας* από τις εκδόσεις «Ακυβέρνητες Πολιτείες».

Ο ιστορικός Έρικ Χομπσμπάουμ αναφέρει σε ένα κείμενό του περί Ιστορίας ότι ο καπιταλισμός, ως κοινωνικοπολιτικό και οικονομικό σύστημα, έχει ένα χαρακτηριστικό που το διαφοροποιεί, εκτός πολλών άλλων φυσικά, σε σχέση με τα άλλα συστήματα που εγκαθιδρύθηκαν στο κοινωνικοιστορικό πεδίο. Το εν λόγω στοιχείο είναι ότι από την αρχή της δημιουργίας του υπάρχει μια ταυτόχρονη κίνηση ενάντιά του. Δηλαδή, από τη στιγμή που καθιερώνεται ως σύστημα κοινωνικής οργάνωσης και κυριαρχίας έχουμε την ταυτόχρονη δημιουργία κινημάτων, θεωρήσεων και ροπών που επιδιώκουν την ανατροπή του. Κι αυτό, εν μέρει, οφείλεται στα ριζοσπαστικά ρεύματα και τις θεωρήσεις που από τον ύστερο Μεσαίωνα και έπειτα συντάραξαν τον δυτικό

κόσμο και απαίτησαν μια διαφορετική κοινωνία που δεν ικανοποιούταν από τις νέες σχέσεις κυριαρχίας που δομήθηκαν τον 18ο και 19ο αιώνα.

Ο αναρχισμός και ο μαρξισμός (ή κομμουνισμός, αν θέλετε) αποτέλεσαν δύο αρκετά διακριτά ρεύματα αυτής της εναντίωσης στο καπιταλιστικό οικοδόμημα και φαντασιακό. Απότοκα των θεωρητικών και πραξολογικών αναζητήσεων του Διαφωτισμού, υπήρξαν γέννημα της εποχής τους. Μια εποχή κατά την οποία ο Λόγος προσπαθεί να αποδεσμευτεί από τα δεσμά του μύθου και της θρησκείας και να δημιουργήσει τη δική του αξιακή κλίμακα και η επανάσταση της επιστημονικής γνώσης και ο απορρέων θετικισμός συγκροτούν τη μαγιά των νέων επαναστατικών θεωρήσεων και των χειραφετησιακών προταγμάτων για μια πιο ελεύθερη κοινωνία ισότητας και αυτονομίας.

Η σχέση μαρξισμού και αναρχισμού είναι πολυκύμαντη, μια σχέση αντίθεσης και συνεργασίας, μίσους και αγάπης, η οποία σφυρηλατήθηκε και, παράλληλα, γκρεμίστηκε όχι μόνο στα γραφεία και στις πένες των θεωρητικών αναζητήσεων και πολεμικών αλλά και μέσα στη φωτιά του κοινωνικού ανταγωνισμού, δηλαδή μέσα στην ίδια την ιστορική κίνηση. Από τη σφοδρή πολεμική του Προυντόν με τον Μαρξ αλλά και ειδικότερα από τη διαγραφή του Μπακούνιν στην Πρώτη Διεθνή, οι αντηχήσεις του ρήγματος αυτού αντανakλώνται κατά κάποιον τρόπο μέχρι και σήμερα στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα.

Το βιβλίο των Μικαέλ Λέβι και Ολιβιέ Μπεζανσενό αναζητά τα σημεία της σύγκλισης των δύο αυτών επαναστατικών ρευμάτων. Πρόθεση των συγγραφέων είναι, πέρα από την αναγνώριση της διαφορετικών στοιχείων, να επιστήσουν την προσοχή στα θεωρητικά εργαλεία και στις πρακτικές που αποτελούν ως έναν βαθμό κοινό τόπο τόσο του αναρχισμού όσο και του μαρξισμού. Προσπαθούν να ανοίξουν έναν χώρο, ένα πεδίο όπου οι δύο αυτές θεωρήσεις θα συγκλίνουν.

Θα λέγαμε ότι το βιβλίο χωρίζεται σε τέσσερα μέρη.

Στο πρώτο μέρος οι συγγραφείς κάνουν μια ιστορική επισκόπηση κομβικών συμβάντων και ιστορικών θραύσεων όπου η σύγκλιση μεταξύ των δύο αυτών ρευμάτων είχε έναν αλληλέγγυο και κοινό τόπο. Η Πρώτη Διεθνής, η εξέγερση του Σικάγο το 1886, η Κομμούνα του Παρισιού, η Ισπανική Επανάσταση του 1936 είναι μερικά από τα ιστορικά γεγονότα που τα δύο αυτά ρεύματα είχαν κοινές συνάφειες και δράση.

Στο δεύτερο μέρος γίνεται μια αναφορά σε πορτρέτα προσωπικοτήτων του μαρξιστικού και αναρχικού κινήματος που έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο, όπως η Λουίζ Μισέλ, η Ρόζα Λούξεμπουργκ, η Έμμα Γκόλντμαν, ο Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι και ο Υποδιοικητής Μάρκος. Αλλά και στοχαστές όπως ο Βάλτερ Μπένγιαμιν, ο Αντρέ Μπρετόν και ο Ντανιέλ Γκερέν.

Στο τρίτο μέρος αναφέρονται οι συγκλίσεις αλλά και οι συγκρούσεις, με την Ρωσική Επανάσταση και την Κροστάνδη και το μαχνοβίτικο κίνημα να παίζουν τον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Στο τελευταίο μέρος του βιβλίου γίνεται αναφορά σε ζητήματα που απασχολούν το σύγχρονο επαναστατικό και ριζοσπαστικό κίνημα. Ζητήματα θεωρητικής επεξεργασίας, πρακτικής δράσης και οργάνωσης θίγονται εδώ. Άτομο και συλλογικότητα, το ζήτημα της εξουσίας, ο φεντεραλισμός, η δημοκρατία, η αυτοδιαχείριση, η οικολογία είναι μόνο μερικά από τα ζητήματα με τα οποία οι δύο συγγραφείς αναμετρώνται.

Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου είναι έκδηλη μια ευγενής αγωνία των συγγραφέων για το ζήτημα της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας. Το βιβλίο αυτό αποτελεί ένα σύντομο, περιεκτικό και πλούσιο εισαγωγικό εγχειρίδιο για όποιον θέλει να μελετήσει τις συγκλίσεις και τις διαφοροποιήσεις αυτών των δύο ρευμάτων. Όπως αναφέρουν: «Η προσδοκία μας συνίσταται στο να είναι το μέλλον κόκκινο και μαύρο: ο αντικαπιταλισμός, ο σοσιαλισμός, ή ο κομμουνισμός του 21ου αιώνα πρέπει να στηριχθούν σε αυτές τις δύο πηγές ριζοσπαστισμού. Εμείς θέλουμε να σπείρουμε τον σπόρο του ελευθεριακού μαρξισμού, με την ελπίδα αυτός να βρει γόνιμο έδαφος για να αναπτυχθεί και

να δώσει φύλλα και καρπούς». Πίστη τους είναι ότι αυτό το βιβλίο κουβαλά αυτή την ελπίδα, «ότι οι μελλοντικές απελευθερωτικές μάχες του αιώνα μας θα φέρουν επίσης τη σύγκλιση, στη δράση και στη σκέψη των δύο μεγάλων επαναστατικών ρευμάτων του χθες, του σήμερα και του αύριο, του μαρξισμού και του αναρχισμού – της κόκκινης και της μαύρης σημαίας».

Είναι γεγονός ότι ο κοινός τόπος της εναντίωσης απέναντι στην κυρίαρχη πραγματικότητα δημιουργεί τις συνθήκες συνεργασίας μεταξύ αυτών των δύο διαφορετικών ρευμάτων και μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις. Απέναντι στη βαρβαρότητα του συστήματος, οι αναρχικοί και οι μαρξιστές συχνά συνεργάζονται σε περιπτώσεις όπως διαδηλώσεις, πορείες, συγκρούσεις και μέτωπα απέναντι στο κυρίαρχο σύστημα. Διατηρώντας κάθε ρεύμα τη διαφορετικότητά του, παίρνει μέρος από κοινού στη μάχη του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Αυτό που έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον στη σκέψη των δύο συγγραφέων είναι μια φανερή τάση για μια συνθετική θεώρηση σήμερα, μια θεώρηση που θα συνδυάζει ριζοσπαστικές θεωρήσεις όχι μόνο του παρελθόντος αλλά και του παρόντος. Όπως αναφέρουν: «Ο ελευθεριακός μαρξισμός δεν είναι μια συνταγή, ένα πεπερασμένο θεωρητικό σώμα. Πρόκειται περισσότερο για συγγένεια, για ένα ορισμένο πολιτικό και διανοητικό βηματισμό. Είναι η κοινή επιθυμία να απαλλαγούμε, μέσω της επανάστασης, από τη δικτατορία του κεφαλαίου, για να οικοδομήσουμε μια κοινωνία χωρίς αλλοτρίωση, μια κοινωνία ισότητας, απελευθερωμένη από τον εξουσιαστικό ζυγό του κράτους».

Θα λέγαμε ότι υπάρχει μια βεβιασμένη απόρριψη συνολικά της μαρξικής θεωρίας στη σημερινή πραγματικότητα του αναρχικού κινήματος και μια απαξιωτική και ταυτόχρονα αφελή απόρριψη των αναρχικών πρακτικών και θεωρήσεων από τους μαρξιστές και μαρξίζοντες κινηματικούς. Σήμερα έχουμε το προνόμιο και παράλληλα την τραγική θέση να μπορούμε να ασκήσουμε μια κριτική στις κοινωνικοιστορικές πραγματώσεις αυτών των δύο ρευμάτων και να διδαχθούμε από τα λάθη τους. Ο μαρξισμός δεν

είναι ο ίδιος μετά την εδραίωση και την κατάρρευση των πρώην σοσιαλιστικών χωρών. Ούτε και ο αναρχισμός είναι ο ίδιος μετά την ήττα και το κλείσιμο του κύκλου των εκδοχών των παραδοσιακών προλεταριακών επαναστάσεων.

Όλες οι επαναστατικές θεωρίες που αξίωναν την εδραίωσή τους στο κοινωνικό πεδίο δημιούργησαν εκείνα τα εννοιολογικά εργαλεία που θα τους επέτρεπαν όχι μόνο μια διαφορετική ερμηνεία του κόσμου αλλά και τους τρόπους αυτής της εδραίωσης μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα. Θα ήταν άτοπο και αδόκιμο να θεωρήσουμε ότι μια ριζοσπαστική θεώρηση που θα στοχεύει σε έναν κοινωνικό μετασχηματισμό και σε μια αλλαγή των σημασιών που συγκροτούν τα άτομα και τις κοινωνίες σήμερα θα μπορούσε να αποκλείσει τις αναφορές και τις απαραίτητες οφειλές τόσο στον μαρξισμό όσο και στον αναρχισμό. Για παράδειγμα, πώς να εναντιωθείς στην αυθεντία της εξουσίας αν δεν ακούσεις τις κριτικές των κλασικών αναρχικών ή πώς να επαναπροσδιορίσεις τη θέση της εργασίας σήμερα αν δεν περάσεις από τη μαρξική κριτική του καπιταλιστικού μοντέλου; Πώς να μιλήσεις για αυτοδιαχείριση και αυτοοργάνωση χωρίς να ρίξεις μια ματιά στα πρώιμα έργα του Μαρξ ή να μην ανατρέξεις στους πειραματισμούς των αναρχικών;

Το βιβλίο των Μικαέλ Λεβί και Ολιβιέ Μπεζανσενό θίγει και ανοίγει ζητήματα που σήμερα είναι αναγκαίο να τεθούν στον διάλογο. Τουλάχιστον για όσους σκέφτονται με σοβαρό τρόπο μια επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας. Γι' αυτό και θεωρώ σημαντική τη συμβολή τους στην ανάγκη της σύνθεσης ενός νέου επαναστατικού προτάγματος που θα μπορέσει να εμπνεύσει τα κινήματα σήμερα τόσο να επαναπροσδιορίσουν τη δράση τους ώστε να μην ποντάρουν συνεχώς σε ζητήματα που εκ των προτέρων είναι χαμένα αλλά και θα δημιουργήσει τις απαραίτητες εμπνεύσεις ώστε να ξέρουμε πού θέλουμε να πάμε. Κι αυτό απαιτεί μια κοινή επανανοηματοδότηση των σκοπών. Ειδάλλως τίποτα από τα παραπάνω δεν μπορεί να γίνει.

Κλείνοντας, και σε έναν τόνο πιο προσωπικό, είμαι από αυτούς που πιστεύουν ότι το παραδοσιακό επαναστατικό κίνημα βρίσκεται

στο τέλος του. Στη σημερινή πραγματικότητα των μαζικών κοινωνιών, των μεταμοντέρνων κοινωνιών, μέσα σε έναν πολυθεϊσμό αξιών, είναι δύσκολο για τις παραδοσιακές θεωρήσεις να παράγουν τα εννοιολογικά εργαλεία που θα συγκροτήσουν τα νέα παραδείγματα, όσο κι αν πασχίζουν να ανασυγκροτηθούν για να το κάνουν. Μιας και γνωρίζω την αγάπη τόσο του Μικαέλ Λέβι όσο και του Στέφανου Ροζάνη για τον Βάλτερ Μπένγιαμιν, η «ριζοσπαστική ιδέα της ελευθερίας» του Μπένγιαμιν σήμερα ενδεχομένως να πρέπει να αναμετρηθεί με τα συντρίμια των ανθρώπινων τραγωδιών που οδήγησαν οι κοινωνικοί πειραματισμοί του προηγούμενου αιώνα ώστε να μπορέσει να σηκώσει το ανάστημά της για το ξεπέρασμα της βαρβαρότητας που βιώνει η ανθρωπότητα τα τελευταία χρόνια. Και η ανθρώπινη ελευθερία αποτελεί το πρώτο και το τελευταίο διακύβευμα σε αυτό τον αγώνα.

Για έναν Ριζικό Αθεϊσμό (με αφορμή τα 80 χρόνια από την Ισπανική Επανάσταση)

Νώντας Σκυφτούλης

Ένα κείμενο για τα 80[1] χρόνια της Ισπανικής Επανάστασης.

Η εγγενής Αντίφαση[2] στον πυρήνα της ιδεολογίας του Αναρχισμού μεταξύ πολιτικού[3]-κοινωνικού[4]— εκδηλώθηκε στην ισπανική επανάσταση, (στην οποία η ιδεολογία του αναρχισμού ήταν πρωταγωνίστρια) με την πιο οριακή παραδοξολογία, οδηγώντας την ιδεολογία του αναρχισμού σε αναγκαστική απόδραση από την κοινωνία, εγκλωβισμένη πλέον στο χώρο της αυθαιρεσίας και της μικροϊδεολογίας.[5]

Η πολλαπλασιαστική δύναμη αυτής της Αντίφασης, άφηνε

αιωρούμενες ή με λειτουργική αμφισημία[6] τις επιμέρους αντιφάσεις: αντιφασιστικός αγώνας-κοινωνική επανάσταση, αναρχική δικτατορία, (ελευθεριακός κομμουνισμός)- δημοκρατία (συνεργασία),[7] πολιτική-εξουσία.

Έκτοτε η εμπειρία δεν συνέθεσε αυτές τις αντιφάσεις, ούτε βεβαίως «νομιμοποίησε την ιδεολογία»[8] του αναρχισμού 80 χρόνια τώρα. Κατά την γνώμη μας δεν πρόκειται απλά για Αντίφαση με αντιφάσεις. Πρόκειται για την εγγενή **δυναρχία** της ιδεολογίας του Αναρχισμού, αλλά και κάθε ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ.[9]

Η Δυναρχία είναι η βάση της κοσμοαντίληψης του Μεσαίωνα και πολύ περισσότερο είναι αυτή που συγκροτεί τη Μεσαιωνική σκέψη, αδυνατώντας να αντιληφθεί προβλήματα σχέσεων ανάμεσα στο **πνεύμα** και στα **αισθητά**, αφού θεωρεί προϋπόθεση της ύπαρξης του φυσικού κόσμου το δημιουργό Θεό. Έκτοτε η πραγματικότητα ή ο αισθητός κόσμος ερμηνεύονταν ή καθαγιαζόνταν από το συγκροτημένο πνεύμα (Θεό). Αυτό ακριβώς το σχήμα απέκλεψε η Ιδεολογία από την θεολογία με σκοπό να ερμηνεύσει τη φυσική και κοινωνική πραγματικότητα.

Έτσι εξηγείται γιατί η Ιδεολογία έχει δύο γλώσσες, δύο νοήματα, δύο ερμηνείες, δύο τροπικότητες. Η μία αφορά τον κόσμο του αισθητού και η άλλη τον κόσμο του ιδεατού (του εσωτερικού της ιδέας ή την καθ'εαυτήν).[10] Και φυσικά τόσο η θρησκεία, όσο και η ιδεολογία θεωρούν οντολογικά κατώτερο τον αισθητό κόσμο και ανώτερο το πνεύμα, την ιδέα, τον κόσμο του υπερβατικού. Οι σχέσεις ανάμεσα στο πνεύμα και στα αισθητά «γίνεται ευκολότερα αντιληπτή, αν αναλογιστούμε τα εννοιολογικά ζεύγη στα οποία μπορεί να αναλυθεί ή να μεταφραστεί το πρόβλημα αυτό: υποκείμενο-αντικείμενο, Θεός-κόσμος, δυνατότητα-πραγματικότητα, ψυχή-σώμα, νόηση-αισθήσεις, λόγος-ψυχόρμητα, δέον-είναι, κανονιστικό-αιτιώδες, βασιλεία του Θεού ή του λόγου-ιστορία».[11]

Εμείς θα προσθέσουμε άλλα τρία ζεύγη για να αντιληφθούμε που το πάμε το ζήτημα: Ιδέα-εμπειρία, κοινωνικό-πολιτικό, όλο-μέρη, τα οποία υπήρξαν κατ'έξοχην θεολογικά και κατ'επέκταση

ιδεολογικά ζεύγη που απασχόλησαν, αλλά τώρα βρίσκονται θαμμένα στον τάφο του Θεού πατέρα τους. Οι όποιοι τυμβωρύχοι ματαιοπονούν.

Η μεγάλη προσπάθεια (Διαφωτισμός) ενάντια στο Θεό για την αποκατάσταση του αισθητού κόσμου, της φύσης, για την ανατίμηση της ύλης είχε σαν συνέπεια να αρθούν αρκετά προβλήματα στη σχέση ύλης-πνεύματος. Δεν προχώρησε όμως στην έσχατη συνέπεια: **στον πλήρη Υλισμό και Αθεϊσμό.**

Αυτό οφείλεται στον καθομολογούμενο φόβο απέναντι στον Μηδενισμό που πρόβαλλε σαν γνήσιο τέκνο του Διαφωτισμού, σαν ο οριστικός θεοκτόνος και ο ολοκληρωτικός αποκαταστάτης της φύσης και της πλήρους ελευθερίας. Βοήθησε τον Διαφωτισμό στην άρση πολλών αμφισημιών του, χωρίς όμως ο τελευταίος να τον υιοθετήσει κυριαρχικά.

Δεν υπάρχει Θεός, δεν υπάρχουν φυσικοί σταθεροί και αμετάβλητοι κανόνες. Δεν υπάρχουν ηθικές αξίες και απαξίες σταθερές και αμετάβλητες, που να εξοβελίζουν την δυαρχία οριστικά, υιοθετώντας την μονιστική-υλιστική αντίληψη. Η ελευθερία της ελευθερίας είχε πλέον τεθεί, ή μάλλον για να είμαστε ειλικρινείς είχαν τεθεί οι όροι της «καθαρής»[12] ελευθερίας.

Αυτή ακριβώς είναι η πηγή του αναρχισμού γι' αυτό είναι ο μόνος που προσπάθησε να δώσει νοηματικό περιεχόμενο στην ελευθερία με απόλυτη συνέπεια, επιλέγοντας αρκετές φορές να «αυτοκαταστραφεί» παρά να καταστρέψει το ανθρώπινο γένος. Γι' αυτό και οι αναφορές μας σ' αυτό το αξιοπρεπές ιδεώδες. Δηλαδή παρ' όλη τη μετέπειτα ιδεολογικοποίησή του, δεν ακολούθησε το αιματηρό δρόμο της Ιδεολογίας δεσμευμένος προφανώς από την γενεσιουργό του αιτία.

Με άλλα λόγια: Ο Αναρχισμός **έπιασε** το νήμα του «ελευθεριαστικού» και αθεϊστικού κινήματος του Διαφωτισμού και στην προσπάθειά του να δώσει νοηματικό περιεχόμενο στην **ελευθερία**, εντάχθηκε στις διαστάσεις[13] που επέβαλε η Γαλλική

επανάσταση του 1789, οπότε και εισερχόμαστε και τυπικά στην εποχή της ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ.

Ενώ αν δεν είχε ενταχθεί ο αναρχισμός στη διάσταση της Γαλλικής επανάστασης, εάν δηλ. δεν είχε «λησμονήσει» τις ελευθεριακές, μηδενιστικές, ή ακόμη και φιλελεύθερες καταβολές[14], θα είχε επιβάλλει τις διαστάσεις της «καθαρής» ελευθερίας[15]. Η ιδεολογικοποίηση του Αναρχισμού έστρωνε το έδαφος πλέον να ενταχθεί σε οποιαδήποτε δυαρχία, υλιστική ή ιδεαλιστική. Χέγκελ ή Μαρξ.

Ο Μαρξ με την υλιστική δυαρχία **δομή[16]-υπερδομή, βάση[17]-εποικοδόμημα, τρόπος παραγωγής-συνείδηση**, έθεσε με αυτόν τον τρόπο[18] τους όρους της μαρξιστικής «ελευθερίας»[19], προαναγγέλλοντας τον Λένιν και την κομμουνιστική δυαρχία. (Κόμμα-φύση, κοινωνία) καχέκτυπο της θωμιστικής μεσαιωνικής δυαρχίας (εκκλησία-φύση, κοινωνία). Ιδεολογία και θεολογία σε μια συμμαχία για την επικράτηση της ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

Ο Αναρχισμός εντάχθηκε στην Α' Διεθνή παρ'όλες τις κριτικές περί «κόκκινου δεσποτισμού», όπως εντάχθηκε 80 χρόνια περίπου αργότερα, παρά τις αντιρρήσεις στον αντιφασιστικό αγώνα του '36 με τους ιεροεξεταστές απόγονους του Μαρξ. Φυσικό και επόμενο στο βαθμό που είχε υιοθετήσει τον ορισμό της ελευθερίας ως κομμουνισμό, εισχωρώντας βαθύτερα στη Μαρξιστική φιλοσοφική δυαρχία. Δέσμιος όμως της ελευθεριακής καταβολής, ο αναρχισμός[20] (νιώθοντας πάντα άβολα στη μαρξιστική δυαρχία) παρουσίαζε τη διάσταση της καθαρής ελευθερίας,[21] αγωνιζόμενος με το γνωστό τρόπο ενάντια στους βασιλιάδες, πρίγκιπες, κληρικούς και παράλληλα οπισθοδρομούσε στην αγκαλιά της ιδεολογίας, η οποία τελικά τον καθόρισε, οδηγώντας τον στην ανυποληψία.

Θα αναφερθούμε συνοπτικά σε μια ακόμη υπόθεση που αφορά μια κλοπή της Ιδεολογίας από την θεολογία και η οποία σας είναι γνωστή, όπως γνωστή σας είναι η απόληξή της: Είναι η ΥΠΟΣΧΕΣΗ.

Στα πλαίσια της Δυαρχίας, η υπόσχεση εμφανίζεται ταυτόχρονα με

τη Μαγεία και το Θεό: Η βασιλεία των ουρανών, η οποία προϋποθέτει την υποταγή του Αισθητού στο Θεό. Η υποταγή στην Ιδεολογία τώρα υπόσχεται τον καπιταλισμό, τον κομμουνισμό, τις κολλεκτίβες, την όποια μελλοντολογική κατάσταση πραγματοποίησης όλων των επιθυμιών, αφήνοντας τους μελλοντικούς ανθρώπους στη χειραγώγηση της ιδέας ή απεγκλωβίζοντάς τους από κάθε νοησιαρχικό άγχος.

Ο Αναρχισμός αφού εντάχθηκε στην Ιδεολογία, δεν απέφυγε την ομιχλώδη μελλοντολογική του υπόσχεση και αυτό το πρόβλημα το αντιμετώπισε το 1936 θεωρώντας ότι ο αντιεξουσιαστικός σοσιαλισμός θα πραγματοποιηθεί επειδή ο κόσμος έγινε αναρχικός.

Παρά ταύτα, το ταξίδι του Φανέλι στην Ισπανία ήταν παραπάνω από επιτυχές. Απεσταλμένος μεν της Διεθνούς αλλά και της Συμμαχίας του Μπακούιν, δημιούργησε όχι μία συλλογικότητα (εργαζομένων) αλλά και δεύτερη (αναρχικών). Παρ'όλες τις καταγγελίες του πολέμιου των Αναρχικών Πωλ Λαφάργκ[22] για ύπουλη δράση του Φανέλι εις βάρος της μαρξιστικής φράξιας, τα πράγματα είχαν πάρει το δρόμο τους. Σε πολύ μικρό διάστημα η συνδικαλιστική οργάνωση διευρύνει την απήχησή της στην κοινωνία και το περιεχόμενό της παίρνει το όνομα αναρχικό, για να καθορίσει τις μετέπειτα εξελίξεις της εργατικής τάξης στη Ισπανία. Από το 1870 μέχρι το 1910 που ιδρύεται η **CNT**, οι αναρχικοί μαζί με την εργατική τάξη μετέχουν στον πιο σκληρό αιματηρό ταξικό ανταγωνισμό.

Είναι η εποχή που η αποκατάσταση του φυσικού κόσμου σε Ευρωπαϊκό επίπεδο και στη Ρωσία φαίνεται οριστική και αμετάκλητη. Οι αντιπρόσωποι του Θεού (βασιλιάδες, πρίγκιπες, καρδινάλιοι) περνούν δύσκολα χρόνια. Η ελευθερία είχε κάνει τη πιο απειλητική εμφάνιση στην ιστορία. Μετά από τον Α΄ παγκόσμιο πόλεμο η CNT με τα αγωνιστικά εύσημα ενός σαραντάχρονου ταξικού πολέμου δε αποκαθίσταται μόνο κοινωνικά, αλλά εδραιώνεται σαν η πλειοψηφία της εργατικής τάξης.

Η ιδεολογία όμως καιροφυλαχτεί. Συγκροτείται το 1927 η FAI. Το διφορούμενο της ίδρυσής της δεν διευκρινίστηκε μέχρι σήμερα (καταλυτική ή καθοδηγητική δράση;). Ας το ξεπεράσουμε, γιατί τα χρόνια που έρχονται είναι κρίσιμα. Ο φασισμός (ο πραγματικός φασισμός) απλώνεται στην Ευρώπη, τα Λαϊκά μέτωπα τρέμουν, ο Φράγκο προκαλεί με πραξικόπημα. Οι αναρχικοί συντρίβουν τους πραξικοπηματίες και έχουν την κατάσταση στα χέρια τους. Γίνονται αρκετά θετικά και αρνητικά πράγματα στα πλαίσια της αναρχικής αμφισημίας. Το σημαντικότερο όμως, είναι η εκδήλωση των δομικών αντιφάσεων της ιδεολογίας του αναρχισμού. Αν για τους κομμουνιστές η επίλυση των αντιφάσεων της ιδεολογικής δυαρχίας λύνεται με την κατάκτηση της εξουσίας και την επιβολή του ολοκληρωτισμού, για τους αναρχικούς η δυαρχία τους, δεσμεύεται από το ελευθεριακό «background» που τους χαρακτηρίζει και υιοθέτησαν χωρίς καμιά σκέψη τη μη κατάληψη της εξουσίας και το υιοθέτησαν κι αυτό, τελείως **ιδεολογικά και όχι πολιτικά.**

Ενδεικτικές αντιφάσεις:

- Δεν απαντήθηκε το ερώτημα, ποιος έχει την εξουσία;[23]
- Δεν προσδιορίστηκε ο ρόλος των συνδικάτων και ο ρόλος της κυβέρνησης (τοπικής, εθνικής).
- Πολιτοφυλακές ή στρατός;
- Απουσία πολιτικής κατεύθυνσης στη θέσμιση.
- Απουσία πολιτικής απόφασης ή πρότασης για την ισπανική κοινωνία στο σύνολό της.
- Απουσία συγκεκριμένης πολιτικής πρότασης οργάνωσης και αυτοθέσμισης της αναρχικής κοινωνίας.[24]
- Μη πολιτική απόφαση για την κεντρική τράπεζα και το χρυσό των Αζτέκων που τελικά οδηγήθηκε στον Στάλιν.

Από την αρχή του άρθρου δίνουμε την απάντηση, ότι δεν θα μπορούσαν σε καμιά περίπτωση να απαντήσουν, εν όσω ο αναρχισμός, το αξιοπρεπές αυτό ιδεώδες, ήταν χειραγωγημένο από την «μαγεία» του κοινωνικού και παράλληλα δέσμιο της ελευθεριακής του φύσης.

Η επανασύνδεση με τον ριζικό αθεϊσμό και κατά συνέπεια με την ελευθερία, είναι δυνατόν να αναζωπυρώσει το ενδιαφέρον της κοινωνίας και του ανθρώπου, προκειμένου να αναλάβει τις τύχες στα χέρια του. Αυτό είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί, μόνον εάν δεν μεσολαβεί ανάμεσα στο άτομο και στη φύση ούτε ο θεός ούτε η θρησκεία, ούτε η αυθεντία ούτε η ιδεολογία.

Ένας νέος Διαφωτισμός κατά τη γνώμη μας πρέπει να έχει αναφορά μόνον στην ελευθερία μιας και τα άλλα ζητήματα αποκατάστασης της φύσης έχουν επιλυθεί. Το ότι δεν υπάρχει θεός, αυθεντία, φυσικοί και κοινωνικοί νόμοι σταθεροί και αμετακίνητοι, είναι πλέον αδιαμφισβήτητο. Ο φιλελευθερισμός, η επικρατούσα αντίληψη, έφθασε στα όρια του με το: *Ελευθερία στη κατανάλωση, ισότητα στη κατανάλωση, αδελφότητα στη κατανάλωση.*

Ο επαναπροσδιορισμός της ελευθερίας δεν έχει προαπαιτούμενο σήμερα τη νοσηματοδότησή της (περιεχόμενο), αλλά την **οροθέτησή** της. Δηλαδή αυτό που έχουμε να κάνουμε, είναι να δημιουργήσουμε τους όρους που θα μας «νομιμοποιούν» να μιλάμε για αυτήν. Όσον αφορά το περιεχόμενό της είναι ένα άλλο μεθεπόμενο στάδιο.

Για την απομάγευση της ελευθερίας ορισμένοι όροι[25] είναι κατανοητοί και αυτονόητοι σήμερα:

- Δεν είναι δυνατόν να μιλάει κάποιος για ελευθερία και παράλληλα να αναπαράγει σχέσεις κυριαρχίας (κατάληψη της εξουσίας).
- Η ιδεολογία σαν συνέχεια της θρησκευτικής δυαρχίας δεν οδηγεί ούτε οδήγησε στην ελευθερία. Αντιθέτως... Δεν μπορεί ένας ιδεολόγος των ρόλων και των στερεοτύπων να προσεγγίσει την ελευθερία, μιας και είναι πλησιέστερα στον ολοκληρωτισμό.
- Η «αφηρημένη» και αυθαίρετη γλώσσα, ο ασκητικός θεολογικός λόγος, η γενίκευση, είναι τα χαρακτηριστικά του ολοκληρωτικού δικαίου και μόνο η ενδελέχεια και η σαφήνεια μπορούν να επαναπροσδιορίσουν την ελευθερία.

Η παρέμβασή μας στην κοινωνία, η διαρκής αλληλεπίδραση της αμεσότητας αργά ή γρήγορα θα άρει τα ιδεολογικά ζεύγη όλων-μέρη, πολιτικό-κοινωνικό καθώς και την ξύλινη γλώσσα της φενάκης σε μια καθαρή **πολιτική[26], απομαγευμένη και αθεϊστική δράση.**

Οι Ισπανοί έδειξαν σ'όλη την ανθρωπότητα ότι η ελευθερία χωρίς εξουσία είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί. Εμείς θα διευκρινίσουμε το αδιαμεσολάβητο του ελευθεριακού προτάγματος μετατρέποντάς το σε πλειοψηφικό κοινωνικό ρεύμα και δυνατότητα να πραγματοποιηθεί, αφήνοντας τους «ιδεολόγους», τους «ρόλους», τους «ψευθοθησκευόμενους» στην α-νοησία των αργών ρυθμών της προβιομηχανικής κοινωνίας.

Δίχως λοιπόν το φόβο του Θεού και των νοητικών κατασκευών του, σαν οι αρχαιότεροι θεοκτόνοι, ας αφήσουμε την ιδεολογία να γείρει στη δύση της. Ας προετοιμαστούμε να πούμε στους εαυτούς μας και στην κοινωνία τι ακριβώς θέλουμε χωρίς παραμύθια και παραμυθάκια.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

[1] Για τα 50 χρόνια του Ισπανικού εμφυλίου έχει γραφεί ίσως το σπουδαιότερο πολιτικό κείμενο του Ιταλού Nico Bertì, «Ισπανία 1936 Πόλεμος και Επανάσταση», εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα σε μετάφραση Π. Καλαμαρά, το οποίο και συμβουλευτήκαμε και το προτείνουμε να μελετηθεί. Ωστόσο θεωρούμε ότι για τα 80 χρόνια απαιτείται άλλο κείμενο.

[2] Δεν είναι αντίφαση αλλά Δυναρχία, η οποία διευκρινίζουμε ότι είναι ένα θεολογικό φαινόμενο που χαρακτήριζε τη μεσαιωνική σκέψη (Θεός-αισθητά).

[3] Η πολιτική ως αρχική διαδικασία απομάγευσης του κόσμου.

[4] Κυριαρχία υπερβατικού (εκμάγευση του κόσμου).

[5] Σημεία μικρο-ιδεολογίας αλλά ελληνικά, στον αναρχισμό αλλά ελληνικά έχουμε στη δεκαετία του 80: αποχή από την μισθωτή εργασία, από τη φοίτηση στα πανεπιστήμια. Πρόσφατα μικρο-ιδεολογήματα: αντι-MME, αντιεμπορευματικό, δηλ. νέος Πανιώνιος.

[6] Λειτουργική, γιατί συμμετείχαν οι αναρχικοί τότε στον έναν πόλο, τότε στον άλλον των αντιφάσεων. Σε καμιά περίπτωση όμως δεν υποτιμούμε τη στάση τους απέναντι στις αντιφάσεις τους. Εδώ έχουμε 2016 και το αντιφασιστικό τείνει να κυριαρχήσει στο χώρο, λες και βρισκόμαστε στα πρόθυρα του Β' παγκοσμίου πολέμου. Πόσο μάλλον τότε. Θεωρούμε ότι στην Ισπανία εκφράστηκε η εξτρεμιστική τάση (Γκαρθία, Μοντσενύ) και υπό αυτή την έννοια η κριτική μας στην ισπανική επανάσταση αγγίζει το σύνολο του ισπανικού αναρχισμού.

[7] Το γνωστό δίλημμα του Γκαρθία Ολιβέρ της ομάδας Nosotros που διετέλεσε υπουργός.

[8] Κοινωνική αποκατάσταση.

[9] Θα έχει γίνει αντιληπτό ότι με τον όρο ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ εννοούμε ενιαίο σύστημα ερμηνείας της κοινωνίας και της φύσης που καθυποτάσσει τις αιτίες και τα αποτελέσματα σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Πρόκειται περί ψευδούς και αυθαίρετης κατασκευής.

[10] Ο οποιοσδήποτε δεν αποδέχεται αυτό το σχήμα σε περιόδους κυριαρχίας της Δυναρχίας (ιδεολογίας-θρησκείας) από την άποψη της μεθοδολογίας και όχι του νοήματος, δηλ. πρέπει να εξοντωθεί και εξοντώνεται. Η απολυτότητα είναι η προϋπόθεση και ο ολοκληρωτισμός ο τρόπος. Ή και τα δύο ή κανένα. (Μεσαίωνας, Λενινισμός, Φασισμός).

[11] «Ευρωπαϊκός διαφωτισμός» του Π. Κονδύλη τόμος Α' σελ. 18, εκδόσεις Θεμέλιο.

[12] Εννοούμε τους όρους που να μας επιτρέπουν να μιλάμε για την ελευθερία, πριν από κάθε νοηματικό της περιεχόμενο. Πρόκειται για αντιστοιχία του Καθαρού Λόγου.

[13] Αριστεράς-Δεξιάς.

[14] Ο Ρόκερ είναι σαφής ως προς τις διαφωτιστικές καταβολές του αναρχισμού.

[15] Δηλαδή τη διάσταση Πάνω-Κάτω που οριστικοποιεί την κατάργηση της εξουσίας και υιοθετεί το αυτεξούσιο. Ενώ αντιθέτως η διάσταση που κυριάρχησε, οδηγούσε τότε στη αριστερή και τότε στη δεξιά εξουσία (δικτατορία).

[16] Αισθητά-Πνεύμα.

[17] Αισθητά-Πνεύμα.

[18] Κλεμμένο από τη θεολογία.

[19] Κομμουνισμός, ο μαρξιστικός ορισμός.

[20] Η εκδίωξή του από την 1^η Διεθνή άνοιξε τον αναρχισμό και τον νομιμοποίησε στην κοινωνία και κυρίως στους εργαζόμενους.

Δεν είχε διώξει την 1^η διεθνή από τη συλλογιστική του.

[21] Η μη κατάληψη της εξουσίας βασικό σημείο της ελευθερίας όπου μαζί με την κατάργηση του κράτους, ήταν ο μόνιμος προστάτης του αναρχισμού ως ελευθεριακού προτάγματος για το λόγο αυτό δεν εξέπεσε στον ολοκληρωτισμό.

[22] «Το δικαίωμα στη τεμπελιά». Άλλη μια παραδοξολογία του Ελληνικού αναρχισμού να επικαλείται τον κύριο πολέμιό του μόνο και μόνο γιατί βόλευε τα αντεργατικά μικρο-ιδεολογήματα.

[23] Την πραγματική εξουσία την είχαν οι αναρχικοί και τα συνδικάτα. Παραδόξως την μεταβίβασαν στη σκιώδη κυβέρνηση της Καταλωνίας και της Μαδρίτης και όχι βεβαίως στην κοινωνία. Είναι σαφής η απουσία πολιτικής απόφασης.

[24] Όταν λέμε αναρχική κοινωνία δεν πρέπει να την εννοούμε όπως τη βασιλεία των ουρανών, όπου όλα είναι οργανωμένα από τον Θεό. Η κοινωνία χωρίς εξουσία οργανώνεται από τους ανθρώπους και γι' αυτό θα πρέπει να υπάρχει έρευνα και πρόταση ως προς την εφαρμογή από τους ίδιους τους ανθρώπους. Δεν αρκεί οι άνθρωποι να γίνουν αναρχικοί για να ανατείλλει αυτόματα η αναρχική κοινωνία, αλλά η ελεύθερη κοινωνία οικοδομείται από αυτεξούσιους και αυτόνομους ανθρώπους.

[25] Οι όροι της ελευθερίας δεν είναι φυσικά οι δύο που αναφέραμε, είναι αρκετοί. Το ζήτημα είναι να συζητήσουμε για τους όρους. Όπως για παράδειγμα τα δυαρχικά ζεύγη όλο-μέρη, πολιτικό-κοινωνικό που μας αφορά η άρση τους. Αν αυτά δεν αρθούν, τότε για τι ελευθερία μιλάμε; Είναι δυνατόν να μιλάμε (για όλο-μέρη) δηλ. για Θεό και αισθητά ή για πολιτικό-κοινωνικό δηλ. απομάγευση-θρησκευτικό. Προκειμένου να μιλάμε για ελευθερία τα ζεύγη αυτά θα πρέπει να αρθούν. Η δράση δε μπορεί παρά να είναι μονιστική, αθεϊστική, πολιτική.

[26] Ο όρος *πολιτική* εννοείται στη προκειμένη περίπτωση με την Αριστοτελική έννοια της πολιτείας, και μη συγχέουμε την πολιτική με την κυρίαρχη πολιτική διαχείριση των πραγμάτων.

*Το παρόν κείμενο πρωτοδημοσιεύτηκε στο περιοδικό “contAct”, Τεύχος 8 τον Οκτώβρη του 2006.

Επαναστατικές Συγγένειες: Τα κόκκινα και τα μαύρα αστέρια μας (audio+photos)

Το ηχητικό της βιβλιοπαρουσίασης στο Νοσότρος με θέμα “Επαναστατικές Συγγένειες: Τα κόκκινα και τα μαύρα αστέρια μας”.

ΑΚΟΥΣΤΕ ΕΔΩ:

Εισηγητές:

Μικαέλ Λεβί (συγγραφέας)

Στέφανος Ροζάνης (καθηγητής Φιλοσοφίας)

Νίκος Κατσιαούνης (περιοδικό Βαβυλωνία)

Παρουσίαση του βιβλίου των Μικαέλ Λεβί και Ολιβιέ Μπεζανσενό “Επαναστατικές Συγγένειες: Τα κόκκινα και τα μαύρα αστέρια μας” από τις εκδόσεις Ακυβέρνητες Πολιτείες που έγινε στις 28 Δεκεμβρίου.

Η Εφοδος στον Ουρανό στην Ισπανία του 1936

Το κείμενο αυτό αποτελεί μέρος της εισήγησης για τις εκδηλώσεις του Nosotros με αφορμή τα 80 χρόνια από την Ισπανική Επανάσταση.

Νίκος Κατσιαούνης

Οι εξεγέρσεις και οι επαναστάσεις, τουλάχιστον από τη νεωτερικότητα και έπειτα, αποτέλεσαν εκείνα τα συμβάντα τα οποία, κατά κάποιον τρόπο, δημιουργούσαν τις αναγκαίες ορμές στο κοινωνικοιστορικό πεδίο ώστε οι κοινωνίες και άτομα να

αλλάζουν, σταδιακά ή μη, την πραγματικότητά τους. Πρόκειται για κοινωνικά καζάνια τα οποία στην έκρηξή τους απελευθερώνουν ένα σημαντικό δυναμικό σημασιών, νοημάτων και δράσεων που μετασχηματίζουν τις ζωές των ανθρώπων.

Η επανάσταση των Ισπανών του 1936 αποτελεί μια ιστορική θραύση μέσα στο παγκόσμιο γίγνεσθαι, από εκείνες που κάνουν την ανθρωπότητα να αντιληφθεί τις δυνατότητες της δύναμής της να δημιουργήσει έναν πιο ελεύθερο κόσμο. Όπως είναι γνωστό, δεν αποτέλεσε ένα ξαφνικό ξέσπασμα ενός μέρους της ισπανικής κοινωνίας σε μια δεδομένη στιγμή, αλλά υπήρξε το αποκορύφωμα μιας μακράς και επίπονης διαδικασίας για χειραφέτηση και απελευθέρωση που μπορεί κάποιος να την ανιχνεύσει τουλάχιστον 70 χρόνια πριν. Μια διαδικασία η οποία μέσα στην ίδια της την κίνηση παρήγαγε εξαιρετικά ενδιαφέροντες θεσμούς και νοήματα που μπορούν ακόμη και σήμερα να φαντάζουν προωθητικά και ρηξικέλευθα.

Όλες οι επαναστατικές θεωρίες που αξίωναν την εδραίωσή τους στο κοινωνικό πεδίο δημιούργησαν εκείνα τα εννοιολογικά εργαλεία που θα τους επέτρεπαν όχι μόνο μια διαφορετική ερμηνεία του κόσμου αλλά και τους τρόπους αυτής της εδραίωσης μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα. Κατά μία έννοια, η ισπανική επανάσταση αποτελεί ένα από τα τελευταία απότοκα της πρώιμης νεωτερικότητας και της απελευθερωτικής διάστασης του διαφωτιστικού λόγου, ειδικά αν δεχτούμε ότι οι θεωρήσεις που ενέπνευσαν τα υποκείμενά της έχουν τις απαρχές τους εκεί. Ασχέτως των ερωτημάτων που η ίδια η δράση εξαπέλυσε, η ήττα των επαναστατών κλείνει έναν ιστορικό κύκλο: αυτόν της παραδοσιακής εκδοχής του προλεταριακού σοσιαλισμού. Κι αυτό όχι λόγω της κυριαρχίας ή της οργανωμένης μορφής αυτής της εκδοχής του σοσιαλισμού, αλλά εξαιτίας της βίαιης προλεταριοποίησης που προέκυψε από την κυριαχία και επέκταση του καπιταλιστικού μοντέλου τον προηγούμενο αιώνα, γεγονός που είχε οδηγήσει τόσο τους ανθρώπους στις πόλεις όσο και στην ύπαιθρο σε μια βίαιη φτωχοποίηση.

Σε αυτό το τριήμερο λόγου που ξεκινάει σήμερα στο Νοσοτρος με

αφορμή τα 80 χρόνια από την έναρξη της ισπανικής επανάστασης, επιδιώξαμε να μείνουμε στο «δημιουργικό» της κομμάτι. Δηλαδή, να ανοίξουμε τον διάλογο γύρω από τους θεσμούς και τις καινούργιες πραγματικότητες που πήραν σάρκα και οστά πριν αλλά και κατά τη διάρκεια αυτής της προσπάθειας. Διότι, ο πλούτος αυτών των θεσμίσεων αποτελεί ένα από τα ελάχιστα παραδείγματα στη σύγχρονη ιστορία μιας όντως ελευθεριακής προσπάθειας θέσμησης του κοινωνικού. Από την κολλεκτιβοποίηση της βιομηχανίας και των αγρών μέχρι και τους θεσμούς για την οργάνωση της κοινωνικής ζωής, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η προσπάθεια των αναρχικών στην Ισπανία κράτησε σε περίοπτη θέση ένα από τα κομβικότερα διακυβεύματα των νεωτερικών επαναστάσεων: την ελευθερία. Στο ζήτημα της ελευθερίας, καθώς και στο ζήτημα του τι μέλλει γενέσθαι με τις μειοψηφίες, όπως μας υπενθυμίζει η Χάνα Άρεντ, είναι που οι κοινωνικοί πειραματισμοί του αιώνα που πέρασε απέτυχαν να δώσουν τις απαιτούμενες απαντήσεις, με αποτέλεσμα την οπισθοδρόμηση προς τη βαρβαρότητα.

Η επανάσταση για τους Ισπανούς αναρχικούς σήμαινε τη θεσμοποίηση της άμεσης δράσης: την ενασχόληση δηλαδή με την αυτοδιαχείριση ως κανονική μορφή πολιτικής. Αυτό δεν σημαίνει ότι μιλάμε για διαδικασίες ή καταστάσεις καθαγιασμένες ή εντελώς ανιδιοτελείς. Όμως, αυτή η εδαφικοποίηση μεγάλου μέρους του δημόσιου και κοινωνικού χώρου, δηλαδή η απελευθέρωση σφαιρών της κοινωνικής ζωής από τα ασφυκτικά πλαίσια των κάθε λογής εξουσιών, είναι κάτι που δύσκολα συναντάται σε παρόμοιες περιπτώσεις κοινωνικών πειραματισμών. Και εδώ είναι που οι προσπάθειες των Ισπανών επαναστατών μπορούν να έχουν σημασία για εμάς σήμερα. Όχι για να μπουν σε μνημεία, σε τελετουργικά πλακάτ, να γίνουν άρτος και θεάματα για επίδοξους επαναστάτες, για κομματικές φιέστες ή για την εξουσία. Αλλά, αντίθετα, για να αποτελέσει ένα σπέρμα γονιμοποιό που θα μπορεί να δώσει το ερέθισμα, είτε μέσα από την εμπειρία είτε μέσα από την εκ νέου δημιουργία, εκείνων των διαδικασιών που θα ευνοήσουν μια προσπάθεια θέσμησης του κοινωνικού στη βάση της ελευθερίας.

Όπως υπονοήθηκε και προηγουμένως, η ισπανική επανάσταση αποτέλεσε την τελευταία προσπάθεια στην αλυσίδα των νεωτερικών ευρωπαϊκών επαναστάσεων που στην πραγματικότητα ο χαρακτήρας τους αποκτά μια οικουμενική διάσταση. Αυτές οι επαναστάσεις αποτέλεσαν σημεία καμπής της σύγχρονης παγκόσμιας ιστορίας και με τις διακηρύξεις τους απευθύνθηκαν σε όλη την ανθρωπότητα. Δεν έθεσαν μόνο μείζονα και κεντρικά πολιτικά ζητήματα αλλά αποτέλεσαν τις φαντασιακές ατμομηχανές που τροφοδότησαν ένα μεγάλο μέρος του ριζοσπαστισμού και της αποστοίχισης από την κυρίαρχη πραγματικότητα.

Είναι γεγονός ότι σήμερα η έννοια της επανάστασης έχει υποχωρήσει. Επειδή οι έννοιες δεν μένουν μετέωρες και έωλες σε μια υπερβατική διάσταση αλλά φορτίζονται από τις κοινωνικοιστορικές τους συνάφειες, δηλαδή από τα αποτελέσματά τους στην πραγματική ιστορία, έτσι και η έννοια της επανάστασης έχει πλέον ταυτιστεί με τη βαρβαρότητα και τους ολοκληρωτισμούς του προηγούμενου αιώνα. Και όχι άδικα, θα μπορούσε κάποιος να πει. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα σήμερα να κυριαρχεί ένας ορατός σκεπτικισμός απέναντι σε προτάσεις κοινωνικού μετασχηματισμού και αλλαγής της κοινωνίας. Ασχέτως του γεγονότος ότι δεν πρέπει κατ' ανάγκη να φανταζόμαστε τις επαναστάσεις με τον παραδοσιακό τρόπο.

Παρ' όλα αυτά, όμως, θα τολμούσαμε να πούμε ότι η αναζήτηση της «ουτοπίας» αποτελεί μια ανθρωπολογική σταθερά. Δηλαδή, η αντίθεση προς την πραγματικότητα, η αναζήτηση ενός διαφορετικού κόσμου, αποτελεί μια διαδικασία που εγγράφεται στο κοινωνικό πεδίο και αξιώνει την κοινωνική αλλαγή. Στη βάση μιας τέτοιας ουτοπίας οι Ισπανοί αναρχικοί αλλά και οι υπόλοιποι επαναστάτες του δημοκρατικού μετώπου στην Ισπανία επεδίωξαν την έφοδο στον ουρανό. Αυτό βέβαια είναι που λείπει και σήμερα. Η ύπαρξη μιας «ουτοπίας» η μιας αφήγησης που θα εμπνεύσει και θα δημιουργήσει εκείνους τους όρους για την καταστροφή του υπάρχοντος και τη δημιουργία ενός νέου κόσμου. Κι αυτό το αναφέρουμε με επίγνωση των καταλήξεων που είχαν παρόμοιες ουτοπίες, όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως. Δεν

μιλάμε για κανένα τέλος της Ιστορίας αλλά για μια εκ νέου δημιουργία με δυναμικό χαρακτήρα. Αλλά αν κάποιος επιδιώκει μια αλλαγή, είναι αναγκασμένος να έρθει αντιμέτωπος με αυτή την τραγικότητα της ανθρώπινης ιστορίας και να την ανατρέψει.

Κλείνοντας, θα λέγαμε ότι οι εκδηλώσεις για την επανάσταση στην Ισπανία και το κίνημα που οδήγησε ως εκεί, που διοργανώνουμε αυτή την εβδομάδα στο Νοσοτρος, δεν έχουν μόνο τον χαρακτήρα της ιστορικής θέασης. Αντίθετα, θα λέγαμε ότι αποτελούν εκδηλώσεις αναστοχασμού πάνω στις δυνατότητες των ατόμων και των κοινωνιών να ορίσουν οι ίδιες τη μοίρα τους. Να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους και με βάση την ελευθερία και την αυτοοργάνωση να δημιουργήσουν έναν κόσμο αυτονομίας και αυτοκαθορισμού. Δηλαδή, κάτι σαν αυτό που προσπάθησαν εν πολλοίς να κάνουν οι Ισπανοί αναρχικοί.

Αφιέρωμα στα 80 χρόνια από την Ισπανική Επανάσταση

1936 - 2016

Αφιέρωμα στα 80 χρόνια από την Ισπανική Επανάσταση

21 - 26 ΝΟΕΜΒΡΗ 2016

*** Δευτέρα 21 Νοέμβρη / 21:30**
Θεατρική παράσταση: Αδέσποτες σκύλες live

*** Τρίτη 22 Νοέμβρη / 19:00**
Θεατρική παράσταση: Mama Toni
Η ομάδα πείρα(γ)μα παρουσιάζει τον αντιφασιστικό μονόλογο των Φράνκο Ράμε / Ντάριο Φο

*** Τετάρτη 23 Νοέμβρη / 17:00**
Εικόνες από ένα ορατό - αόρατο μέλλον
- Γη χωρίς ψωμί του Luis Bunuel: Διάρκεια 30'
- Για ποιον χτυπά η καμπάνα του Sam Wood: Διάρκεια 170'
- Vivir La Utopia του Juan Gamero: Διάρκεια 120'
- Libertarias του Vicente Aranda: Διάρκεια 125'
- Πεθαίνοντας στη Μαδρίτη του Frederic Rossif: Διάρκεια 85'

*** Πέμπτη 24 Νοέμβρη / 20:00**
Προετοιμάζοντας την Κοινωνική Επανάσταση: Οι παράλληλοι Θεσμοί των αναρχικών στην Ισπανία (1868-1936)
Ομιλήτες: Νίκος Πρωτοΐνης, Γιώργος Παλιός, Νίκος Κατσισαύνης

*** Παρασκευή 25 Νοέμβρη / 20:00**
Αναρχικές Κollectives κατά τη διάρκεια του εφελίου
Ομιλήτες: Μάκης Κορακιανίτης, Σπύρος Κουρούκλης

*** Σάββατο 26 Νοέμβρη / 20:00**
Η είσοδος των αναρχικών στην κυβέρνηση, η παραμονή τους και τα αίτια της ήττας
Ομιλήτες: Σύντροφος από τη CNT
- Γιάννης Ρουζαΐας - Νάντια Σκουτούλης

Ακολουθεί
In Memory of Spanish Anarchists (1936-2016)

HIP HOP Live Concert
* ΣΠΕΙΡΑ / DIFFER / ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΜΗΔΕΝ
* TE PAVARURIT / SARBAST (Kurdistan)
* historical video archives: Void Optical Art Lab
* supported by KENO ΔΙΚΤΥΟ www.voidnetwork.gr
ΚΑΛΥΨΗ ΗΧΟΥ & ΕΙΚΟΝΑΣ: 440 SOUND Collective
(έκδοση βιβλίου - αφίσσας - φωτογραφίας στον 1ο όροφο του Nosotros)

Από τις 21 έως και τις 26 Νοέμβρη ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros (Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια) θα πραγματοποιήσει αφιέρωμα στα 80 χρόνια από την Ισπανική Επανάσταση.

Αναλυτικά το πρόγραμμα των εκδηλώσεων:

Δευτέρα 21 Νοέμβρη | 21:30

Θεατρική παράσταση: Αδέσποτες σκύλες live

Τρίτη 22 Νοέμβρη | 19:00

Θεατρική παράσταση: Mama Toni.

Η ομάδα πείρα(γ)μα παρουσιάζει τον αντιφασιστικό μονόλογο των Φράνκο Ράμε / Ντάριο Φο

Τετάρτη 23 Νοέμβρη | 17:00

Εικόνες από ένα ορατό – αόρατο μέλλον

- Γη χωρίς ψωμί του Luis Bunuel: Διάρκεια 30'
- Για ποιον χτυπά η καμπάνα του Sam Wood: Διάρκεια 170'
- Vivir La Utopia του Juan Gamero: Διάρκεια 120'
- Libertarias του Vicente Aranda: Διάρκεια 125'
- Πεθαίνοντας στη Μαδρίτη του Frederic Rossif: Διάρκεια 85'

Πέμπτη 24 Νοέμβρη | 20:00

Προετοιμάζοντας την Κοινωνική Επανάσταση: Οι παράλληλοι θεσμοί

των αναρχικών στην Ισπανία (1868-1936)

Ομιλητές: Νίκος Πρατσίνης, Γιώργος Πολίτης, Νίκος Κατσιαούνης

Παρασκευή 25 Νοέμβρη | 20:00

Αναρχικές Κολλεκτίβες κατά τη διάρκεια του εμφυλίου

Ομιλητές: Μάκης Κορακιανίτης, Σπύρος Κουρούκλης

Σάββατο 26 Νοέμβρη | 20:00

Η είσοδος των αναρχικών στην κυβέρνηση, η παραμονή τους και τα αίτια της ήττας

Ομιλητές: σύντροφος από τη CNT – Γιάννης Ραουζαίος – Νώντας Σκυφτούλης

Ακολουθεί

In Memory of Spanish Anarchists (1936-2016)

HIP HOP Live Concert

ΣΠΕΙΡΑ / DIFFER / ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΜΗΔΕΝ

TE PAVARURIT / SARBAST (Kurdistan)

historical video archives: Void Optical Art Lab

supported by Κενό Δίκτυο

(έκθεση βιβλίου – αφίσας – φωτογραφίας στον 1ο όροφο του Nosotros)

1936 - 2016

Αφιέρωμα στα **80 χρόνια**
από την Ισπανική Επανάσταση

21 - 26
ΝΟΕΜΒΡΗ
2016

Νοσotros
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 66 - ΕΞΑΡΧΕΙΑ

* **Δευτέρα 21 Νοέμβρη / 21:30**
Θεατρική παράσταση: **Αδέσποτες σκυλές live**

* **Τρίτη 22 Νοέμβρη / 19:00**
Θεατρική παράσταση: **Mama Toni**
Η ομάδα πείραμα παρουσιάζει τον αντιφασιστικό
μονόλογο τον Φράνκο Ρόμε / Ντόριο Φο

* **Τετάρτη 23 Νοέμβρη / 17:00**
Εικόνες από ένα ορατό - αόρατο μέλλον
_ Γη χωρίς φυμή του Luis Buñuel: Διάρκεια 30'
_ Για ποιον χτυπά η καμπάνα του Sam Wood: Διάρκεια 170'
_ Vivir La Utopia του Juan Gamero: Διάρκεια 120'
_ Libertarias του Vicente Aranda: Διάρκεια 125'
_ Πεθαίνοντας στη Μαδρίτη του Frederic Rossif: Διάρκεια 85'

* **Πέμπτη 24 Νοέμβρη / 20:00**
Προετοιμάζοντας την Κοινωνική Επανάσταση: Οι παράλληλοι
θεσμοί των αναρχικών στην Ισπανία (1868-1936)
Ομιλητές: Νίκος Πρωτοΐνης, Γιώργος Πολίτης,
Νίκος Κατσισούνης

* **Παρασκευή 25 Νοέμβρη / 20:00**
Αναρχικές Κολλεκτίβες κατά τη διάρκεια του εμφυλίου
Ομιλητές: Μάκης Κορακιανίτης, Σπύρος Κουρούκλης

* **Σάββατο 26 Νοέμβρη / 20:00**
Η είσοδος των αναρχικών στην κυβέρνηση,
η παραμονή τους και το αίτιο της ήττας
Ομιλητές: Σύντροφος από τη CNT
- Γιάννης Ρουζαίος - Νάντια Σκουφιάλης

Ακολουθεί

In Memory of Spanish Anarchists (1936-2016)

HIP HOP Live Concert

* ΣΠΕΙΡΑ / DIFFER / ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ ΜΗΔΕΝ

* TE RAVARURIT / SARBAST (Kurdistan)

* historical video archives: Void Optical Art Lab

* supported by KENO ΔΙΚΤΥΟ www.voidnetwork.gr

ΚΑΛΥΨΗ ΗΧΟΥ & ΕΙΚΟΝΑΣ: 440 SOUND Collective

(έκθεση βιβλίου - αφίσσας - φωτογραφίας στον 1ο όροφο του Νοσotros)

Ταξίδι στον Φαντασμαγορικό

κόσμο της Αναρχίας

Πρόλογος από το Αναρχικό Λεξικό του Γιάννη Φούντα.

Εισαγωγικό σημείωμα: Νίκος Κατσιαούνης

Η ιστορία είναι ένας εφιάλτης από τον οποίο προσπαθούμε να ξυπνήσουμε, μας έλεγε ο Τζέιμς Τζόις στον *Οδυσσέα* του. Το *Αναρχικό λεξικό του Γιάννη Φούντα* είναι ένα μνημειώδες (καλά διαβάσατε) έργο που μόνο θαυμασμό μπορεί να προκαλέσει στους αναγνώστες του. Αποτελεί ένα οδοιπορικό του συγγραφέα στα σπλάχνα, τα νεφελώματα και τις χωροχρονικές α-συνέχειες του Ελευθεριακού Σύμπαντος, το οποίο, όντας καμωμένο «από τη σκοτεινή ύλη της Ιστορίας», στέκει μετέωρο να φεγγίζει τις προσπάθειες του ανθρώπου να αντιμετωπίσει την «πρόκληση» της *Ελευθερίας* και της *Αναρχής Τάξης*. Επιλέγουμε σαν *Βαβυλωνία* να δημοσιεύσουμε τον πρόλογο του βιβλίου όχι για να προωθήσουμε την παρούσα έκδοση (δεν μας έχει καθόλου ανάγκη), αλλά γιατί ο πρόλογος αυτός εμπεριέχει μια εξαιρετικά σύντομη αλλά οξυδερκή και λεπτεπίλεπτη, αρκούντως ακονισμένη, έποψη του ελευθεριακού και αναρχικού κοσμοειδώλου (αν φυσικά μας δανείζει η φιλοσοφία αυτή την έννοια). Η ρητορική δεινότητα, το κυνικό χιούμορ και ο κοφτερός λόγος του προλόγου προδιαθέτει επαρκώς τον αναγνώστη για το ταξίδι στον φαντασμαγορικό κόσμο της *Αναρχίας*. Προσδεθείτε λοιπόν και ξεκινάμε...

Σύντομος Λόγος περί της Μεθόδου

«Σε μια εποχή καθολικής εξαχρείωσης
το να λες την αλήθεια
είναι μια επαναστατική πράξη»
Τζορτζ Όργουελ

Το νόημα της ρήσης του Όργουελ μπορεί να μην τίθεται ακόμη εν αμφιβόλω, αλλά το αιώνιο ερώτημα ποια τέλος πάντων από τις διάφορες «αλήθειες» είναι επαναστατική και ποια από τις αδιάφορες «επαναστάσεις» αληθινή θα παραμένει αναπάντητο πιθανώς εσαεί. Γιατί αν η γλώσσα δεν «εφευρέθηκε» παρά για να

μπορούμε, κατά πώς λέγεται, να διατυπώνουμε ενάρθρως και εγγράφως τα «κατά συνθήκην» και μη ψεύδη μας, τότε αληθινό λογίζεται, όπως προκύπτει από την ετυμολογία, καθετί που δεν το σκεπάζει το πέπλο της λήθης. Ωστόσο δεν προκύπτει από πουθενά πως όλα όσα πέρασαν αλώβητα μέσα από τις δίνες του χρόνου και εντυπώθηκαν στη συλλογική μνήμη διαδραματίστηκαν στο σύνολό τους στη σφαίρα του πραγματικού.

Είναι γεγονός ότι οι άνθρωποι ως έλλογα και συνεπώς ευφάνταστα όντα πάντα τρέφονταν (πέρα από τις σάρκες των ομοίων τους) με προσωπικούς, κοινωνικούς, εξουσιαστικούς αλλά και «απελευθερωτικούς» μύθους και φυσικά η κυριαρχία –που εκ των πραγμάτων κρατά πάντα ζηλότυπα το ρόλο του βασικού αφηγητή– έκανε και κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να μην τους στερηθούν. Γιατί είναι ξεκάθαρο ότι η απόλαυση που αντλούν ο ακροατής και ο αναγνώστης ακόμα και από μια απλή γραμμική εξιστόρηση είναι ευθέως ανάλογη με αυτήν του αφηγητή, ο οποίος επιδιώκοντας το κοινωνικώς τερπνόν μετά του κυριαρχικώς ωφελίμου την διανθίζει ενίοτε με εκτιμήσεις, υπερβολές, μύθους και παραβολές προκειμένου να καλύψει τις χωροχρονικές ασυνέχειες και τις ιδεολογικές ασυμβατότητες της ιστορίας του ώστε να εκμαιεύσει έτσι το επιθυμητό δίδαγμα.

Ανέκαθεν την πραγματικότητα υποκαθιστούσε σταδιακά και έντεχνα το είδωλό της, πόσο μάλλον σε καιρούς σαν τους σημερινούς που η ούτως ή άλλως σχετική αξία των ιστορικών μαρτυριών καθίσταται εντελώς συμβατική καθώς τα πάντα πια μοντάρονται αυτόματα και διυλίζονται κατάλληλα στο θαυμαστό εργαστήριο της μιντιακής απονεύρωσης και καταστολής. Μια αναλογική εικόνα του τρόπου που λειτούργησε μέσα στο χρόνο ο μηχανισμός αποτύπωσης της πολυμορφίας των εκφάνσεων του κοινωνικού ανταγωνισμού θα έχει κάποιος, αν φανταστεί και μόνο πώς θα διαχειριστούν οι κυρίαρχοι του μέλλοντος τις ψηφιακές μαρτυρίες του παρόντος, οι οποίες φυσικά θα αποτελέσουν την αυριανή πρώτη ύλη της εικονικής πλέον ιστορίας.

Το ότι κάθε μέθοδος αναπαράστασης των κοινωνικών τεκταινομένων μπορεί να προσδώσει διαφορετική χρηστική αξία στα ίδια τα

γεγονότα το γνωρίζουν καλά όχι μόνο οι κρατούντες, αλλά και οι αιρετικοί που αδημονούν να πάρουν μελλοντικά τη σκυτάλη της αφήγησης, ανεξαρτήτως αν περιορίζονται προς το παρόν (με τη χρήση ποικίλων ιδεολογικών «ψυχοδηλωτικών») στο να καρπώνονται με κάθε δυνατή εναλλακτική μέθοδο τα ψίχουλα της πολιτικής υπεραξίας που πετάνε σαν τ' αποφάγια τους οι κυρίαρχοι στον περίφημο σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας. Το γνωρίζουν φυσικά και οι στρατευμένοι ανατροπείς που, όντας λιγότερο υποκριτές, χρησιμοποιούν κάθε «απελευθερωτικό» μύθο και δεν κρύβουν την πρόθεσή τους να βαλσαμώνουν πρόσωπα, θεωρίες και πρακτικές για καλούς (επαναστατικούς) σκοπούς· όμως συνθέτοντας από σπαράγματα κοινωνικές εποποιίες και φιλοτεχνώντας από (επιλεκτικής) μνήμης αγιογραφίες εξτρεμιστών δεν αντιλαμβάνονται ότι η περιλάλητη εικονοκλαστική τους διάθεση περιορίζεται αποκλειστικά στο ιερό μένος που εκδηλώνει κάθε πιστός μόνο για τα είδωλα του εχθρού.

Έτσι, αυτό που απ' όλους προβάλλεται σαν ιστορία δεν είναι παρά το φάντασμά της που εμφανίζεται να αφηγείται στον στοιχειωμένο κόσμο της ιδεολογίας, σ' έναν κόσμο όπου η κυριαρχία της μεθόδου –η άσκηση μιας κατά το δοκούν ανασύνθεσης της απώτερης πραγματικότητας– μετατρέπεται, ανεξαρτήτως προθέσεων, σε όλες τις εκδοχές της, σε μέθοδο της κυριαρχίας.

Επομένως ποια μπορεί να είναι η στόχευση κάποιου καθ' ἑξιν ανεξάρτητου που επιθυμεί να περιγράψει μια κοινωνική «κοσμογονία», επί του προκειμένου την ελευθεριακή, όταν εκ των πραγμάτων είναι αδύνατον να αποποιηθεί αφηγούμενος τον προνομιακό και απολαυστικό ρόλο του αφηγητή;

Πώς θα κατόρθωνε να απεγκλωβιστεί από τη μέγγενη της όποιας μεθόδου χωρίς όμως να πέσει στο λάκκο του σχετικισμού, στη σοβαροφάνεια του επιστημονισμού ή στο ζηλωτισμό μιας «αναρχικής» ιστορίας της αναρχίας;

Πώς θα μπορούσε να επιχειρήσει σε μερικές εκατοντάδες σελίδες το γύρο του άναρχου και ουσιαστικά ατελεύτητου Ελευθεριακού

Σύμπαντος το οποίο, καθώς είναι καμωμένο από τη σκοτεινή ύλη της Ιστορίας, φωτίζεται μόνο κατά περιόδους από λαμπερές κοινωνικές εκρήξεις και την ανταύγεια που αυτές καταλείπουν όταν τις καταπίνουν οι μαύρες τρύπες του κόσμου της κυριαρχίας;

Πόσο μάλλον, όταν είναι παραδεκτό ότι στο παράλληλο αυτό κοινωνικό στερέωμα τα πρώτα ίχνη τού σταδιακού σχηματισμού του πυρήνα του ανιχνεύονται σε απύθμενα χωροχρονικά βάθη. Πόσο μάλιστα, όταν από το 19ο αιώνα που αυτός ο πυρήνας αρχίζει να αποκρυσταλλώνεται σε μια δέσμη κοινωνικών αξιών, συνυπάρχουν γύρω του μέχρι τις μέρες μας σμήνη ιδεολογικών σχηματισμών, (μαυρο)κόκκινοι γίγαντες και χλωμοί νάνοι, σταθερά θεωρητικά σχήματα και ρευστές απόψεις, πλάνητες και πλανημένοι, φωτεινοί κομήτες και διάττοντες αστέρες.

Πόσο μάλιστα, όταν σ' αυτό το Σύμπαν οι φωτοσκιάσεις κάποιων βομβιστικών εκρήξεων έχουν μεγεθύνει υπερβολικά το ανάστημα ορισμένων και θαμπώσει με τη λάμψη και τον κρότο τους κοινωνικά εγχειρήματα και πρόσωπα που συστηματικά υπονόμευσαν το κυρίαρχο θέαμα, αλλά δεν κατάφεραν να πυρπολήσουν τη λαϊκή φαντασία με το θέαμα της υπονόμευσης της κυριαρχίας, αφού στη συλλογική μνήμη πιο εύκολα καταγράφονται απόηχοι και εντυπώσεις από βροντερές επιχειρήσεις και δυσκολότερα οι δημιουργικές απόψεις. Όταν είναι επίσης προφανές πως ελευθεριακές διαδικασίες και καινοτομίες στο χώρο της οικονομίας, της εργασίας, της εκπαίδευσης και των νοοτροπιών έχουν αλεστεί στην τεράστια αφομοιωτική μηχανή με αποτέλεσμα τη γέννηση εναλλακτισμών του σωλήνα, ιδεολογημάτων πολλαπλών χρήσεων και πλήθους αμφίβολης χρηστικής αξίας ατομικών και κοινωνικών αθλοπαιδιών.

Ως περιπλάνηση [dérive] στις μητροπόλεις, οι καταστασιακοί όριζαν την τεχνική «του βιαστικού περάσματος μέσα από ποικίλες ατμόσφαιρες [ambiances]». Η εφαρμογή μιας συγγενούς τεχνικής στην κοινωνική κοσμολογία έκρινε ότι πιθανώς μπορεί να οδηγούσε σε μια «αμφίδρομη» αφήγηση. Αυτή που επιτρέπει η δομή ενός ιστορικού-εγκυκλοπαιδικού λεξικού το οποίο,

κατακερματίζοντας το ιστορικό προγενέστερο στα εξών συνετέθη, παραδίδει... χαιρέκακα τη σκυτάλη και την ευθύνη μιας κατάβουληση εξιστόρησης στον αναγνώστη. Γιατί η αυστηρή του διάταξη, όσο κι αν φαντάζει ασύμβατη για την αποτύπωση ενός εντροπία κόσμου, αφήνει εντούτοις στον κάθε συνταξιδιώτη την ελευθερία να φιλοτεχνήσει, αν θέλει, από μόνος του το ψηφιδωτό ενός τετραδιάστατου παγκόσμιου ελευθεριακού χάρτη με την αρωγή μιας έντυπης «χρονομηχανής», έστω κι αν αυτή είναι σκεπασμένη από την αναπόφευκτη πάχνη μιας ματιάς συγκρατημένα εικονοκλαστικής και ανυστερόβουλα υποκειμενικής. Η επιλογή των λημματοψηφίδων, του επιχρωματισμού τους και του καμβά διαποτίζεται αναπόφευκτα και συνειδητά από την εσωτερικευμένη ελλαδική εμπειρία και βαραίνει αποκλειστικά τον πλοηγό της. Έτσι, ουσιαστικά αυτό που παρέχεται στους αναγνώστες είναι ένα όχημα για να περιπλανηθούν με τον τρόπο τους στα σπλάχνα, στις παρυφές και στα νεφελώματα του Ελευθεριακού Σύμπαντος, να ανασυνθέσουν κατά το δοκούν την ούτως ή άλλως φαντασμαγορική ιστορία της αναρχίας ή, αν μη τι άλλο, να τη διαβάσουν σαν ένα τερπνό, σπονδυλωτό, περιπετειώδες, κοινωνικό μυθ-ιστόρημα.

Γιάννης Φούντας

Πειραιάς,

Απρίλιος του 2014

Η Φύση του ανθρώπου – Σκέψεις από την Ηθική και την Αλληλοβοήθεια του Κροπότκιν

Δανάη Κασίμη

«Πράγματι, μήπως η ζωή και όλη η ιστορία των ανθρώπων δε μας διδάσκουν ότι, αν οι άνθρωποι καθοδηγούνταν αποκλειστικά από

σκέψεις προσωπικού οφέλους, δε θα ήταν εφικτή καμία κοινωνική ζωή; Ολόκληρη η ιστορία της ανθρωπότητας δείχνει ότι ο άνθρωπος είναι ο μέγας σοφιστής και ότι το μυαλό του μπορεί να βρει, με εκπληκτική ευκολία, κάθε λογής δικαιολογία για εκείνο στο οποίο τον ωθούν οι επιθυμίες και τα πάθη του.»[1]

«...η τεράστια σημασία της αρχής της αλληλοβοήθειας αναδεικνύεται πλήρως στο πεδίο της ηθικής. Όποιες όμως και αν είναι οι απόψεις μας για την προέλευση του ενστίκτου της αλληλοβοήθειας –είτε η καταγωγή του θεωρείται βιολογική είτε υπερφυσική– μπορούμε να εντοπίσουμε την ύπαρξή του ήδη στα κατώτερα επίπεδα του ζωικού βασιλείου και από αυτό το επίπεδο μπορούμε να παρακολουθήσουμε την αδιάκοπη εξέλιξή του εις πείσμα πολλών αρνητικών παραγόντων σε όλες τις φάσεις της ανθρώπινης προόδου μέχρι τις μέρες μας..»[2]

Πιοτρ Κροπότκιν

Η απάντηση στο ερώτημα που αφορά στον προσδιορισμό της φύσης του ανθρώπου και πιο συγκεκριμένα στο αν ο άνθρωπος είναι καλός ή κακός, μπορεί να φαντάζει εξαιρετικά νεφελώδης. Παρόλα αυτά, το θέμα αυτό είναι πάντοτε επίκαιρο διότι, παρά τη σχετικότητα αυτών των αντίθετων προσδιορισμών, οι ασκούντες εξουσία μάς προσφέρουν «απλόχερα» την απάντηση για να μας διευκολύνουν. Η επιβολή αυταρχικών κανόνων και η δημιουργία «χρωματιστών κελιών» από τα κράτη, βασίζεται ακριβώς στην παραδοχή ότι ο άνθρωπος είναι σίγουρα κακός, ανταγωνιστικός και σε καμία περίπτωση καλός. Από τον Κιμ Γιονγκ Ουν μέχρι τον Τζιχάντι Τζον και τους εθελοντές για τους πρόσφυγες, ο χαρακτηρισμός του ανθρώπου ως καλού ή κακού δεν είναι εύκολη υπόθεση διότι κανείς δεν γνωρίζει τι θα γινόταν αν κάποιος άνθρωπος κατά κανόνα καλοκάγαθος κατακτούσε μια μέρα την εξουσία.

Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων του πλανήτη είναι παγιδευμένοι στη δίνη του ολοκληρωτισμού της αναγκαστικής τήρησης νόμων και πλαισίων επιβαλλόμενων από τα πάνω. Το γεγονός ότι οι εξουσιαστές του πλανήτη, και ιδιαίτερα εκείνοι

που κατέχουν όπλα μαζικής καταστροφής και ισχυρό στρατό, αποτελούν προφανέστατα την εκδήλωση της κακής πλευράς του ανθρώπου με αποτέλεσμα η μεγάλη μάζα να προσπαθεί να επιβιώσει αλληλοσπαρασσόμενη, δεν σημαίνει καθόλου ότι ο άνθρωπος είναι φύσει κακός. Μία τέτοια παραδοχή, η οποία πραγματοποιείται από την πλειοψηφία των ανθρώπων του δυτικού κόσμου προκειμένου να δικαιολογήσουν την υποταγή τους στο παγκόσμιο καταπιεστικό σύστημα, είναι μάλλον αφελής. Είναι διαφορετικό να τονίζει κανείς την ύπαρξη ρίσκου σε μια απόπειρα επαναστατικής αντίδρασης λόγω της ισχύος του αντιπάλου και εντελώς διαφορετικό να ενσωματώνει στη σκέψη του την κυρίαρχη επιταγή των καταπιεστών.

Από την άλλη, δεν μπορούμε να πούμε ότι ο άνθρωπος είναι φύσει καλός, διότι αν ήταν έτσι τότε μάλλον δεν θα είχαμε φτάσει ποτέ στο σημείο να ανεχόμαστε το 3% του πλανήτη να κυβερνά το υπόλοιπο 97% και ακολούθως να απολαμβάνει αντίστοιχο ποσοστό του παγκόσμιου πλούτου. Η αδράνεια των πολλών και καταπιεζόμενων δεν συνεπάγεται καλοσύνη ή κακία αυτών αλλά καταδεικνύει ίσως τον φόβο και την ενσωμάτωση στο σύστημα. Βέβαια, ας ελπίσουμε όπως και ο Noam Chomsky[3] ότι οι άνθρωποι επιθυμούν να είναι ελεύθεροι και να ελέγχουν τη ζωή τους και όχι να είναι καταπιεζόμενοι. Θεωρητικά, δεδομένου ότι οι καταπιεζόμενοι αποτελούν την πλειοψηφία, εάν το επιθυμούσαν και υπό τις κατάλληλες συνθήκες, θα διεκδικούσαν την ελευθερία. Το γεγονός ότι οι διεκδικήσεις, αν και υπαρκτές, δεν είναι επαρκείς, δεν μας επιτρέπει να διατυπώσουμε με απόλυτη σιγουριά ότι ο άνθρωπος από τη φύση του επιθυμεί να ελέγχει και να ορίζει ο ίδιος τη ζωή του ούτε όμως και το αντίθετο.

Ο Κροπότκιν ανατρέχει στους κανόνες της επιστήμης προκειμένου να κατανοήσει το τι είναι ο άνθρωπος, όπως έκαναν και οι Μπακούνιν και Προυντόν. Θεωρεί ότι ο άνθρωπος αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του υλικού κόσμου και ότι η κοινωνικότητα είναι μια βιολογική αναγκαιότητα στο πλαίσιο του συλλογικού αγώνα για την επιβίωση[4]. Ο Πρίγκιπας βασίστηκε στην

επισήμανση του Δαρβίνου στο έργο του «Η καταγωγή του ανθρώπου», σχετικά με την πρακτική της αλληλοβοήθειας μεταξύ των ομοειδών όντων, για να συμπεράνει ότι αποτελεί τον κανόνα στη ζωή των έμβιων όντων. Υποστήριξε, συνεχίζοντας τη σκέψη του Δαρβίνου, ότι η έννοια της αλληλοβοήθειας διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην εξελικτική διαδικασία, σε αντίθεση με τον ανταγωνισμό και τη σύγκρουση, βασιζόμενος στην παραδοχή ότι τα είδη που καταφέρνουν να επιβιώσουν είναι εκείνα που συνεργάζονται και όχι τα μεμονωμένα άτομα που ενδεχομένως να είναι δυνατότερα από τη φύση τους. Το γνωστό αυτό συμπέρασμα του μεγάλου αναρχικού στοχαστή απαντάει μέχρι και σήμερα και θα συνεχίσει να απαντάει στο μέλλον σε εκείνους που αρνούνται την ύπαρξη αυτού του στοιχείου ως επικρατέστερου στον άνθρωπο και εστιάζουν κυρίως στις ανταγωνιστικές και πολεμικές του τάσεις. Είναι εμφανές ότι η διαπίστωση της τερατώδους πλευράς ως επικρατέστερης στον άνθρωπο σε σχέση με τα ευγενή του αισθήματα, όπως υποστηρίζει και ο Χομπς, εξυπηρετεί τα συμφέροντα των καταπιεστών. Αναμφίβολα, στο πρόσωπο των λίγων ανθρώπων που κατέχουν την εξουσία στον πλανήτη, λόγω του γεγονότος και μόνο ότι την κατέχουν, παρατηρείται η πιο καταστροφική, σκοτεινή και θα λέγαμε «κακή» πλευρά του ανθρώπου, χωρίς να την αποδίδουμε στη φύση του.

Επομένως, το συμπέρασμα της φιλελεύθερης πλευράς στη νεότερη εποχή, ότι ο άνθρωπος είναι φύσει κακός και γι' αυτό θα πρέπει να επιβάλλουμε κανόνες, νόμους, να χαράσσουμε σύνορα και να κατασκευάζουμε βόμβες, είναι απόλυτα στρατευμένος, διότι χωρίς αυτή τη διαπίστωση, η διατήρησή τους στην εξουσία θα ήταν αμφίβολη. Όταν λοιπόν τα κοινωνικά κινήματα «φωνάζουν» και υπερτονίζουν την απεριόριστη δύναμη των πολλών, στην ουσία στοχεύουν στην αφύπνισή τους με τρόπο ώστε να συνειδητοποιήσουν ότι δεν αξίζουν την τιμωρία του διαρκούς ελέγχου και της φυλάκισής τους και ότι παράλληλα οι κατέχοντες την εξουσία γίνονται «κακοί» επειδή διαφθείρονται από αυτήν. Η διατύπωση των ενστάσεων σχετικά με την ύπαρξη της εξουσίας σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής των απλών και αν όχι καταπιεσμένων σίγουρα φυλακισμένων νοητικά ανθρώπων, είναι

βάσιμες, όμως υποπίπτουν σε ένα σφάλμα. Η άσκηση εξουσίας στις διαπροσωπικές σχέσεις δεν αποτελεί απαραίτητα εγγενές στοιχείο του ανθρώπου. Ο τελευταίος είναι κατ' ανάγκην κοινωνικός και χαρακτηρίζεται από το διαρκές ένστικτο της αλληλοβοήθειας με σκοπό τη διατήρηση και την ευζωία, όπως περιγράφει ο Κροπότκιν. Άρα παρατηρούμε ότι η άσκηση εξουσίας των «από τα πάνω» διοχετεύεται ευθέως στην καθημερινή ζωή των «από τα κάτω» με τέτοιο τρόπο που οι τελευταίοι, ωθούμενοι στην εξυπηρέτηση ιδίων συμφερόντων, να ομοιάζουν νοητικά και συνειδησιακά με τους πρώτους: «...όσο πιο εμφατικά επιβεβαιώνεται ο οικονομικός ατομικισμός τόσο αύξανε σταθερά η υποταγή του ατόμου στην πολεμική μηχανή του κράτους, στο εκπαιδευτικό σύστημα, στη νοητική πειθαρχία που απαιτείται για τη στήριξη των κρατούντων θεσμών κτλ.»[5]. Το συμπέρασμα αυτό, έρχεται σε σύγκρουση με την παραπάνω άποψη του Χομπς ότι οι άνθρωποι οργανώνονται σε κοινωνίες, τις οποίες συντηρεί ο φόβος του κάθε ατόμου ότι δεν έχει άλλη επιλογή από το να συσσωρεύει δύναμη για να διασφαλίζει την αυτοσυντήρησή του, διότι αν δεν το κάνει ο ίδιος, θα το κάνει κάποιος άλλος και έτσι θα βρεθεί στο έλεος κάποιου άλλου.

Ταυτόχρονα ο Κροπότκιν, στην αλληλοβοήθεια, εστιάζει στο γεγονός ότι στην εποχή του οι απλοί άνθρωποι των τότε σύγχρονων κοινωνιών, δηλαδή εκείνοι που δεν κατέχουν την εξουσία, υπηρετούσαν κάποιες αξίες και αρχές όπως η αλληλοϋποστήριξη και η ομαδική συνεργασία, διαφοροποιούμενοι από το ατομικιστικό μοντέλο. Συνακόλουθα, αυτή τους η πρακτική συνέβαλε τα μέγιστα στην ίδια τη διατήρηση των κοινωνιών παρά το γεγονός ότι οι κυρίαρχοι θεσμοί καλλιεργούσαν ένα αξιακό σύστημα που εξυπηρετούσε τις ατομικιστικές ανάγκες του καθενός με στόχο την ισχυροποίηση των θεμελίων του συστήματος, το οποίο συγκροτούσαν. Η σύγχρονη πραγματικότητα δεν απέχει πολύ εάν σκεφτεί κανείς ότι οι σημερινοί άνθρωποι, προκειμένου να επιβιώσουν, είναι υποχρεωμένοι να λειτουργήσουν στο πλαίσιο του συντεταγμένου συστήματος είτε ασκώντας οι ίδιοι εξουσία είτε υφιστάμενοι την εξουσία τρίτων. Οποιαδήποτε πρακτική που κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση, μπορεί να νοηθεί μόνο

στις σχέσεις των ανθρώπων στην καθημερινή τους ζωή και όχι στο πλαίσιο των υπαρχόντων θεσμών.

Για παράδειγμα, τα παιδιά, ως μαθητές ή φοιτητές, αποκομίζουν τις γνώσεις που μεταδίδονται από τους δασκάλους/καθηγητές, οι οποίοι με τη σειρά τους εκτελούν ένα ορισμένο πρόγραμμα διδασκαλίας/σπουδών, συμμετέχουν σε διαγωνίσματα και εξετάσεις που έχουν ανταγωνιστικό χαρακτήρα. Είναι γνωστό σε όλους, ότι η φιλοσοφία του εκπαιδευτικού συστήματος εστιάζει στην ανάδειξη των αρίστων, οι οποίοι βέβαια συνήθως επιβραβεύονται. Λέω συνήθως, διότι δεν ισχύει το ίδιο για τα παιδιά φτωχών οικογενειών ή για τα παιδιά από οικογένειες μη διαπλεκόμενες με την εξουσία, λόγω του γεγονότος ότι ξεκινούν από άλλη βάση. Παρόλα αυτά, τα ίδια τα παιδιά, πολλές φορές, βοηθούν αυτοβούλως το ένα το άλλο, λειτουργώντας συναγωνιστικά, αποδεικνύοντας ότι ο Κροπότκιν ίσως είχε δίκιο. Επιπλέον, στο θέμα της κεντρικής μεταναστευτικής πολιτικής, παρά το γεγονός ότι τα κράτη είναι οχυρωμένα και περιχαρακωμένα στα σύνορά τους, η πρακτική ενός σημαντικού μέρους των σύγχρονων κοινωνιών επιδεικνύει εντελώς διαφορετική στάση. Σήμερα, εκτός από τις πλέον επαναστατικές καταλήψεις στέγης για τους μετανάστες, ένα μεγάλο μέρος ελλήνων και όχι μόνο πολιτών, συνεισφέρει στον βαθμό που μπορεί στο έργο της στήριξης αυτών των ανθρώπων. Φυσικά, όπως λέει ο Κροπότκιν, δεν εξαγνίζεται κανείς με τη φιλανθρωπία. Όμως, το σύγχρονο παράδειγμα της βοήθειας απέναντι στους μετανάστες δεν μπορεί να απαξιωθεί με ευκολία καθώς αποτελεί ρωγμή στην κεντρική πολιτική του κράτους.

«Η κοινωνία των ανθρώπων δεν έχει θεμελιωθεί πάνω στην αγάπη ούτε πάνω στη συμπόνια. Έχει βασιστεί στη συνείδηση της ανθρώπινης συντροφικότητας έστω και αν είναι ενστικτώδης.»[6]
Ο Κροπότκιν, θεωρεί ότι αν ο άνθρωπος θέλει να ζήσει μια ζωή, στην οποία θα ασκεί όλες του τις σωματικές, διανοητικές και συναισθηματικές δυνάμεις, είναι αναγκαίο να λειτουργεί με πνεύμα συλλογικό, ενδιαφερόμενος για τις κοινωνικές ανάγκες. Σε αντίθετη περίπτωση, ο άνθρωπος σκεπτόμενος εγωιστικά και με

επίκεντρο την ικανοποίηση αποκλειστικά των ατομικών του απολαύσεων, θα οδηγηθεί στην καταστροφή. Είναι σημαντικό να επισημάνουμε, σε αυτό το σημείο, ότι ο πατέρας του αναρχισμού σε καμία περίπτωση δεν απαρνείται, όπως κάποιοι του καταλογίζουν, την περίπτωση να οδηγηθεί ο άνθρωπος σε επικίνδυνα αυτοκαταστροφικά μονοπάτια εάν ενεργοποιηθούν τα κατώτερα ένστικτά του. Το σίγουρο είναι ότι όσο σχετικές και να είναι οι έννοιες του καλού και του κακού, άνθρωποι που εκμεταλλεύονται άλλους ανθρώπους δεν μπορούν να νοηθούν σε μια κοινωνία με ελευθερία και ισότητα.

Τα φαινόμενα δείχνουν πως οι άνθρωποι, όντας ταυτόχρονα «καλοί» και «κακοί» δεν θα μπορούν να ζουν σε ελεύθερες κοινωνίες όσο υπάρχουν εκμεταλλεζόμενοι. Με αυτή την έννοια, είτε έχουν μία «καλή» πλευρά από τη φύση τους είτε εκείνη καλλιεργείται μέσα από τη διαδικασία συγκρότησης των κοινωνιών, το ζητούμενο είναι να επικρατήσει της «κακής»... Τελικά, δεν έχει μεγάλη σημασία να ορίσουμε το τι είναι καλό και κακό όσο να προτάσσουμε την αποδέσμευση της κοινωνικής διαμόρφωσης από άκαμπτες θεωρίες που υποστηρίζουν το αμετάβλητο της φύσης μας και οι οποίες μας απογοητεύουν και μας αδρανοποιούν. Τίποτα δεν είναι απόλυτο, πόσο μάλλον η κατεύθυνση της κοινωνικής κίνησης. Φαντάζει ουτοπικό στα μάτια πολλών, διότι κανείς δεν μας έχει διδάξει τι υπάρχει πέρα από το κυρίαρχο. Αυτό είναι το ζητούμενο...

Σημειώσεις:

1. Πιοτρ Κροπότκιν, «Ηθική», εκδόσεις ΝΗΣΙΔΕΣ
2. Πιοτρ Κροπότκιν, «Αλληλοβοήθεια – Ένας παράγοντας της εξέλιξης», εκδόσεις ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ
3. Νυκτεγερσία, μέρος τρίτο, «Πανεπιστήμιο της βαρβαρότητας», Μάιος 2010, σελ 70
4. Κώστας Γαλανόπουλος, «Ο κόσμος όπως είναι», εκδόσεις ΣΤΑΣΕΙΣ ΕΚΠΙΠΤΟΝΤΕΣ.
5. Πιοτρ Κροπότκιν, «Ηθική», εκδόσεις ΝΗΣΙΔΕΣ
6. Πιοτρ Κροπότκιν, «Αλληλοβοήθεια – Ένας παράγοντας της εξέλιξης», εκδόσεις ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

